

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMÎNA DE RUGĂCIUNE "INTELEPCIUNE SPIRITUALĂ PENTRU TOATE TIMPURILE"

20 - 28 NOIEMBRIE
1992

SLUJIREA SFÎRSITULUI SAU SFÎRSITUL SLUJIRII?

Ați încercat să vă imaginați viața în afara luminii, aerului și apei, ca elemente puse de Dumnezeu la dispoziția noastră? Nu-i așa că, din punct de vedere omenesc, pare imposibil? Vă puteți imagina existența, relațional vorbind, fără punerea noastră la dispoziția altora? Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, în mod sigur este imposibilă.

Biblic vorbind, această punere la dispoziție este exprimată prin noțiunea de slujire. Toate structurile familiale, sociale sau religioase sînt strîns legate de slujire. De la vînzătorul de ziare la mecanicul de locomotivă sau chirurgul din sala de operație, de la mama care-și hrănește pruncul la slujitorul altarului, de la cel ce ară la distribuitorul de pîine, toți trăiesc și lucrează sub semnul slujirii.

Viața la toate nivelele ei este condiționată de slujire. Împărăția - fie a harului, fie a slavei - este dependentă de slujire. Legea Cerului, legea Împărăției, esența creștinismului este slujirea. Vă mai amintiți de unde a început răzvrătirea în ceruri? Ați sesizat care este

Luca 12,41-48

punctul central al controverselor? Desigur, slujirea.

În două din pildele legate de slujire (Luca 12,42-48; Luca 16,1-13), Domnul Hristos subliniază dimensiunea internă și externă a slujirii, arătînd că, în atmosfera tot mai tensionată de apropierea marelui deznodămînt, legea slujirii va fi afectată în mod deosebit printr-o schimbare de sens, trecînd de la slujirea lui Dumnezeu și a aproapelui la slujirea de sine.

PILDA ISPRAVNICULUI RISIPITOR

Rostită în contextul pildei fiului risipitor (Luca 16,1), pilda ispravnicului risipitor sesizează o anume atitudine față de bunurile pe nedrept numite ale noastre - folosirea lor în mod egoist. Rezul-

tatul unei asemenea slujiri de sine este acela că eroii ambelor pilde se trezesc fără prieteni. Ispravnicul risipitor se vede înstrăinat de cei pe care a fost menit să-i slujească. Nu are pe nimeni așa de apropiat pentru a fi invitat în casa lui.

Acestui om i-au fost încredințate bunuri materiale, prin care trebuia să cîștige prieteni. Trebuia să-i apropie de stăpîn într-o relație diferită decît cea așezată sub semnul datoriei, o relație cultivată sub semnul jertfirii. Dar el și-a trădat misiunea printr-o slujire egoistă, pe care stăpînul a calificat-o drept risipitoare.

Ca popor advent, nu avem dificultăți în acceptarea, cel puțin teoretică, a chemării și trimerii noastre pentru slujire. Susținem chiar un sistem de dăruire rînduit de Dumnezeu, pe care-l apărăm cu sfințenie. Dar, după ce i-am dat lui Dumnezeu zeciuiala, așteptăm ca ea să se întoarcă la noi pentru sinagoga noastră, pentru programele noastre sociale, pentru nevoiașii noștri, socotind pe nedrept cele nouă părți rămase în isprăvnicia noastră ca fiind exclusiv ale noastre.

de Petrică Danci

VINERI

Cum ați calificat acțiunile unui om care-și investește economiile în extinderea sau împodobirea nenețesară a casei sale, în vreme ce venirea iernii îl surprinde pe fratele lui fără acoperiș? Desigur că egoistă și risipitoare. Dar să nu uităm că acest mod de a judeca este valabil și în domeniul construirii caselor de rugăciune.

Poate că mulți din cei incredințați slujirii noastre ne-au auzit predicând, au fost invitați la programele noastre ocazionale, dar ei nu ne-au primit încă în casele lor, pentru că nu am observat nici una din nevoile lor, ca urmare nu am avut niciodată nimic de oferit.

„În inima omenească există acel egoism care ne concentrează gândurile asupra noastră înșine și, chiar în aceia care par să aibă o legătură mai strânsă cu Dumnezeu, vedem uneori cu durere cât de mult sînt concentrate gândurile asupra lor înșile, prin faptul că nu văd și nici nu simt nevoile altora. A închide ochii față de nevoiași, față de cei ce pier, a lăsa neavertizați pe păcătoși prin indiferență și egoism, provocându-i să spună: 'Nimeni nu se îngrijește de sufletul meu', înseamnă a dezonora pe Dumnezeu și a aduce ocară supra cauzei Sale" (Ms. 13/22.09.1886).

Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor pe care pe nedrept le numiți ale voastre. Aveți ochiul deschis pentru a sesiza nevoile semenilor, sluiți iubitor pentru împlinirea trebuințelor lor vremelnice, pentru a le descoperi apoi, în cadrul unei relații prietenești, adevăratele nevoi și pe Veșnicul lor Împlinitor.

PILDA ISPRĂVNICULUI NECREDINCIOS

Pilda din Luca 12,41-48 abordează slujirea din perspectiva dimensiunii ei interne. Stăpînul pune în fața slujitorului datoria de a da celor din casa Sa „partea lor de hrană”. Aceasta implică o cunoaștere specifică a nevoii fiecărui dintre cei ce aparțin casei Stăpînului, făcînd necesară cultivarea unei relații strînse, pline de interes iubitor; impune ieșirea din exclusivismul și mîndra îndreptățire de sine laodiceană.

Administrarea hranei „la vreme potrivită” presupune existența unui program, a unei ritmicități, ce urmărește intenționat bunăstarea și

creșterea. În cazul acesta, slujirea nu este întîmplătoare, nici selectivă, ci, desfășurată în cadrul unei relații asemănătoare dintre mamă și copil, este bazată pe dragostea plină de lepădare de sine, oferind celui alt ceea ce este mai bun.

„Noi sîntem țesuți împreună ca într-o mare pînză... și în toate legăturile noastre unii cu alții trebuie să căutăm a avea spiritul lui Hristos... Este necesar să știm ce este jugul pe care Hristos ne cere să-l luăm și sarcina pe care s-o purtăm în acest timp, căutînd în mod continuu, cu amabilitate, cu iubire, să arătăm fratelui nostru că ne interesăm de el, punînd iubire în acțiunile noastre zilnice. Avem datoria morală să fim uniți într-o mare frățietate și să fim îngăduitori, cu îndelungă răbdare și blîndețe, căutînd să purtăm poverile altora!” (Idem).

Slujitorul din pilda amîntită folosește în mod păcătos hrana destinată casei stăpînului. Ea ajunge să-i alimenteze mîndria, îmbătîndu-l cu succesele și realizările personale, pe care le vede deformat, ca în cazul omului beat, din pricina comparării continue cu realizările altora. Ca urmare, ceea ce era destinat să-i hrănească pe alții, spre creștere și întărire, devine în mîna lui ciocan și măciucă pentru lovirea acelor care nu mîncă ce mîncă el, din punct de vedere spiritual. Dar, în realitate, modul său de a hrăni este risipitor, pentru că el „mîncă și bea cu bețivii” (Matei 24,49), cu cei care o fac în mod egoist, doar pentru propria lor plăcere.

Situația sesizată în pilda aceasta este determinată de pierderea simțămîntului întoarcerii iminente a Stăpînului, vizîndu-l, prin urmare, pe adventiști ca așteptători. Chiar dacă această pierdere, aparent, este încă nesesizată, pentru că „zice în inima lui”, formal, exteriorul și numele rămîn nealterate; relațional vorbind, apar elementele care trădează eșecul sau apostazia interioară. Identificate în pildă, aceste elemente sînt îngăduința față de sine și duritatea, asprimea față de alții. Ambele sînt de natură să compromită iremediabil slujirea.

Soluția oferită de Dumnezeu pentru situația descrisă ca fiind

prezentă astăzi în poporul Său este oferită în 1 Petru 4,7-10: „Sfîrșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar și vegheați. În vederea rugăciunii. Mai pe sus de toate să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții... Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit”. De reținut însă că semnificația din originalul grecesc a termenilor traduși prin „înțelepciune” și „veghere” este aceea de „minte limpede” și „sobrietate sau abstenență fizică”. Cu alte cuvinte, cei ce doresc să se angajeze real în experiența rugăciunii sînt îndemnați de Dumnezeu să-și păstreze mintea neumbrită de egoismul materialist sau de o nesănătoasă îngăduință de sine. Iubirea de sine este trecută în plan secund, dîndu-se prioritate „mai presus de toate unei iubiri fierbinți pentru alții”; unei slujiri iubitoare, care folosește „harul felurit al lui Dumnezeu” în măsura „darului primit”, pentru împlinirea nevoilor materiale și spirituale ale altora.

„Tot ceea ce Dumnezeu dă poporului Său este împărțit din punct de vedere al relației cu Dumnezeu și unii cu alții. Tot ceea ce avem nu ni se dă doar pentru mîntuirea noastră, ci în folosul multora din jurul nostru. Noi sîntem ispravnici ai unor lucruri - comori, alimente - ori ai unor taine, care nu sînt doar pentru noi înșine, ci pentru „toate familiile pămîntului”. Ispravnicilor harului lui Dumnezeu li se dă mult, dar, datorită faptului că ceea ce li se dă trebuie a fi folosit împreună cu alții, li se va cere mai mult.” (Ch. Griffin, „Isprăvnicia creștină”).

„Să dea Domnul ca învățăturile pe care El ni le-a dat să facă o impresie adîncă asupra inimilor noastre încît, vizînd crucea lui Hristos și împlinirea semnelor timpului, să devenim mai uniți, mai îngăduitori de sine, mai puțin critici și mai voioși decît sîntem astăzi de a purta povara unii altora.” (5 T./17).

Întrebări pentru discuție:

1. Ce am de spus față de modul în care sînt slujit și slujesc în biserică?

2. Cum pot îmbunătăți rezultatele slujirii mele între semenii?

3. Ce poate face Dumnezeu pentru îndeplinirea misiunii mele și cum?

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 10/1992
ANUL LXIX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:
DUMITRU POPA
Membrii comitetului
redacțional:
Adrian Bocăneanu
Lazăr Forray
Aron Moldovan
Dumitru Popa

Tehnoredactare:
Dumitru Popa
Culegere computerizată:
Lori Gheorghită
Tehnoredactare computerizată:
Irina Toncu

CUPRINS

- Slujirea sfârșitului sau sfârșitul slujirii COP.1
- Editorial PAG. 1
- Să nu se mai repete istoria
poporului Israel PAG. 2
- „Doamne, n-am pe nimeni...” PAG. 5
- Importanța lucrurilor mici PAG. 7
- Al treilea om PAG. 10
- Prezența Ta, o onoare PAG. 13
- Crescînd, extinzîndu-ne, slujînd. PAG. 16
- Biserica - de ce nu este desăvîrșită PAG. 19
- Un zel fără viață, în timp ce
așteptăm revenirea Domnului PAG. 21
- Cum vom sta în ziua judecării? PAG. 24
- O preoție împărătească..... PAG. 27
- Pilde despre Împărăția cerurilor
- prelegeri pentru copii PAG. 29

Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș, Nr. 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

O nouă Săptămînă de Rugăciune. O nouă ocazie, personală și colectivă, de a ne identifica mai pe deplin cu adevărurile spirituale ale Împărăției lui Dumnezeu. Un timp de profundă reculegere și cercetare de sine. Un timp de care avem mare nevoie acum, atît personal, cît și ca biserică.

De doi ani buni trăim evenimente pline de semnificații majore, definatorii pentru noi ca biserică, adevărînd faptul că „Dumnezeu îndeplinește pe deplin și repede pe pămînt Cuvîntul Lui” (Rom. 9,28).

Ieșînd din corsetajul rigid și aberant al unui regim totalitar, ne-am avîntat cu elan și zel spre împliniri neîmplinite și întîrziate, biserica fiind chemată să umple goluri pe care... numai Dumnezeu le poate umple. Am dori ca, într-un răstimp simbolic, să realizăm ceea ce n-am putut face în anii unor lungi și agonizante decenii.

În această Săptămînă de Rugăciune sîntem invitați să ne oprim cu toții, membri, pastori și conducători, deopotrivă. Sîntem chemați să ascultăm glasul blînd și reconfortant al Domnului Hristos, prezentîndu-ne învățături divine din parabolele Sale. El are pentru noi o solie. El vrea să dea eforturilor noastre viață, energie sfîntă și puterea din Ziua Cincizecimii. Fără aceasta, totul este „spectacol”. Iar „viața de creștin... nu este un show” (un spectacol). Ea este o problemă de viață și de moarte.

Există primejdia ca în zelul și alergarea lucrării și slujirii noastre să ne scape ceea ce este esențial. „Unii fac impresia că emit în jur lumină, îndeplinînd mari fapte de milostenie, în timp ce candelile lor sînt realmente goale. Alții fac impresia că se pregătesc pentru venirea Împărăției, prin participarea la serviciile divine, printr-o strictă aplicare în viața lor a reformei sanitare, etc.... dar, în cele din urmă, vor constata că au fost atît de ocupați, încît n-au mai avut timp să cumpere ulei pentru candelile lor...” Da, avem nevoie, mare nevoie de înțelepciune spirituală, pentru ca, în umilință, să lăsăm ca Duhul lui Dumnezeu să dea viață slujirii noastre.

Prelegerile din această Săptămînă de Rugăciune ne spun că numai aceia ale căror candelile răspîndesc lumină în jur vor intra împreună cu Mirele ceresc în sala de ospăț a „nunții Mielului”. Dumnezeu așteaptă de la noi „fapte vrednice de pocăință”. „Există primejdia de a trage un semn de egalitate între „gigantism și frumos, între cantitate și importanță sau valoarea spirituală individuală și colectivă, între creștere și calitate”. Haina de nuntă, haina îndreptării și neprihănirii Domnului Hristos este experiența trăirii noastre personale cu Hristos și în Hristos. Ospățul nunții Mielului este gata! Sîntem noi îmbrăcați cu această haină cerească? Cum vom sta noi în ziua judecării divine?

Iată gînduri la care ne invită să medităm profund prelegerile din Săptămîna de Rugăciune. Să folosim bine acest „respiro” spiritual pe care cerul ni-l oferă și în acest an. Atunci cînd vom înțelege că mai întîi avem nevoie de experiența dumnezeiască a „camerei de sus”, mai înainte de a ieși la „drumuri și la garduri”, atunci mulțimile vor ridica și astăzi cu zecile de mii glasul cercetării de sine și vor zice în urma vorbirii simple a umilului și mărețului Petru, îmbrăcat în „puterea Cincizecimii”:

„Fraților, ce să facem? Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre” (Fapte 2,37.38).

Dumitru Popa

SĂ NU SE MAI REPETE ISTORIA POPORULUI ISRAEL

PARABOLA VIEI

Matei 21,33-35

R.S. Folkenberg

Să luăm aminte la o altă parabolă. A fost cândva un constructor care a construit câteva case noi. El n-a precupețit nici o cheltuială și a ridicat niște locuințe foarte frumoase, înzestrându-le cu un foarte modern sistem de securitate. Când a terminat acest proiect, a angajat o persoană care să administreze apartamentele și apoi a plecat într-o lungă călătorie. La sfârșitul anului, acest constructor și-a trimis revizorul său contabil la biroul acestui administrator, pentru a verifica registrele.

Administratorul însă n-a vrut să pună registrele la dispoziția revizorului contabil. Atunci, constructorul a trimis un alt revizor. Dar administratorul nu i-a permis acestuia nici măcar să intre în biroul său. Atunci a fost trimis șeful corpului de control al acestei firme, cu împuterniciri depline, dar acesta a fost tratat și mai rău. În cele din urmă, constructorul l-a trimis pe fiul său, care era co-proprietar al acestei firme de construcții, la acest administrator. „El va respecta pe fiul meu”, și-a zis el.

Administratorul acesta, văzându-l pe fiul constructorului venind, și-a zis: „Constructorul este un om bătrîn de acum; dacă fiul său ar avea un accident groaznic, el va fi atît de apăsător de durere, încît va uita de aceste mici case ale sale și astfel pot să mi le însușesc”. Dînd viață acestui gînd, administratorul a „aranjat” un accident îngrozitor, în care fiul constructorului a fost ucis.

Totuși, constructorul nu s-a lăsat înșelat și ce credeți că va face el acestui administrator?

„Pe ticăloșii aceia ticăloș îi va pierde”, au răspuns cei care ascultau parabola, „și complexul de locuințe îl va da altuia ca să-l ad-

ministreze, care va ține corect registrele și va plăti constructorului ceea ce i se cuvine.”

EFORT NERĂSPĂLĂTIT

Ați investit vreodată o mare cantitate de muncă în ceva de la care așteptați o oarecare răsplată și, în final, să nu primești nimic? Cu o ocazie, am muncit mult în grădina mea și am așteptat să strîng roadele muncii mele, dar, cînd a venit timpul strîngerii roadelor, acestea nu arătau deloc așa cum le înfățișau fotografiile din catalogul semințelor respective. N-am obținut ceea ce am considerat că era o răsplată normală pentru toată truda depusă de mine.

Dumnezeu a avut un astfel de simțămînt față de Israel. Dumnezeu l-a ales, i-a binecuvîntat și le-a dat rînduielei pentru aducerea de roade - Legea. Apoi Dumnezeu l-a scos din Egipt, le-a făcut o cale prin Marea Roșie, a oprit apele rîului Iordan și a deschis Țara Făgăduinței înaintea lor. Era numai drept ca Dumnezeu să aștepte roade de la ei.

Ellen White descrie ce fel de roade așteaptă Dumnezeu: „În mijlocul unei lumi căzute în păcat, stricate, ei trebuie să reprezinte caracterul lui Dumnezeu” (P.D./226). Acest rod trebuie să fie expus: „În curăția caracterului lor și în sfințenia vieții lor, în mila, bunătatea și împreună lor simțire, ei trebuie să arate că Legea lui Dumnezeu este desăvîrșită și înviorează sufletul” (Ps. 19,7 - Idem).

Dumnezeu are nevoie de un popor care să fie martor pentru El în marea luptă împotriva acuzațiilor lui Satana. Satana L-a acuzat pe Dumnezeu de incorectitudine, de lipsă de dreptate și de aceea acest deosebit popor al Său trebuie să

fie un exemplu față de lume, de corectitudinea și dreptatea lui Dumnezeu.

Dar Scriptura spune că Israel n-a adus roade. Ei erau o vie care nu făcea struguri. Ei erau o grădină fără roșii. Ei erau asemenea unui apartament într-un complex de locuințe care nu aduce nici un venit.

În Matei 21,18.19 găsim istoria smochinului care s-a uscat:

„Dimineața, pe când Se întorcea în cetate, l-a fost foame. A văzut un smochin lângă drum, și S-a apropiat de el; dar n-a găsit decât frunze, și l-a zis: 'De-acum încolo în veac să nu mai dea rod din tine!' Și pe dată smochinul s-a uscat". Israel avea pretenția că aduce roade, dar, la o cercetare mai atentă, a fost găsit fără rod. A avea pretenția că aduci roade și în realitate să fii fără rod, să fii sterp, este mai rău decât dacă n-ai afișa pretenția aducerii de roade.

Ceea ce Dumnezeu le-a dat pentru a fi împărțite lumii le păstrau pentru ei: „Israel era o vie mănoasă, care făcea multă roadă... pentru ei înșiși.” (Osea 10,1). În loc de a fi producători, ei erau consumatori. În loc de a extinde Împărăția lui Dumnezeu, ei o împușcau. În loc de a fi un „activ” de bunuri pentru lume, ei erau niște „datornici”. Ei teaurizau pentru ei binecuvântările lui Dumnezeu.

Principalii conducători religioși au înțeles ceea ce a spus Domnul Isus. Ei au înțeles atât de clar, încât... „căutau să-L prindă” (Matei 21,46). Ei au înțeles - dar noi înțelegem? Noi putem vedea cum această parabolă îi înfățișează pe cei care au trăit acum 2000 de ani și care au lepădat, au respins pe Isus. Dar noi trăim astăzi. Ni se aplică oare și nouă această parabolă?

BINECUVÎNTĂRI ÎMPĂRȚITE CU ALȚII

Asemenea lui Israel, noi facem parte dintr-un popor privilegiat. Dumnezeu ne-a răscumpărat. Dumnezeu ne-a chemat. Dumnezeu ne-a binecuvîntat. Ce facem noi oare cu binecuvîntările noastre? Ce văd oamenii atunci când vin în adunările noastre? Văd ei, oare, numai pretenții deșarte de aducere de roade? Văd ei, oare, un smochin numai cu frunze, dar fără nici o smochină?

Noi putem să dăm aparența unor roade bogate; noi putem să învățăm pe alții o doctrină sănătoasă, dreaptă și să rostim predici bune. Dar avem roade? Este așa cum spune Ellen White: „În mijlocul unei lumi căzute în păcat, stricate, ei trebuie să reprezinte caracterul lui Dumnezeu”. Reprezentăm noi, oare, caracterul lui Dumnezeu în curăția caracterelor noastre, în sfințenia vieții noastre, în mila noastră, în bunătatea noastră plină de iubire și în împreună noastră simțire? Folosim noi binecuvîntările lui Dumnezeu pentru folosul nostru sau le împărțim și cu alții?

Să luăm, de exemplu, modul în care adventiștii înțeleg problema sănătății. Ce binecuvîntare este ea pentru noi! Din nefericire, chiar în momentul în care alții încep să înțeleagă solia, unii dintre noi iau o poziție nepăsătoare, ușuratică față de ea. Într-un timp în care alții devin vegetarieni și părăsesc practicile vătămătoare, unii dintre noi au descoperit „libertatea Evangheliei” și abandonează legile unei vieți sănătoase, așa cum am fost învățați. Eu nu trag o linie de egalitate între vegetarianism și mîntuire sau ceva de felul acesta, dar nu este oare curios, bizar chiar că, în timp ce noi simțim nevoia de a exprima libertatea sau eliberarea de conținutul soliei noastre, alții descoperă adevărurile cuprinse în solia noastră?

Sau ce putem spune despre identitatea noastră unică? Ca popor, noi am avut o identitate care s-a manifestat în natura conservatoare a îmbrăcămînții noastre. Poți spune, zicem noi adesea, cine este adventist. Acum, când lumea se uită, caută o comunitate și o identitate, noi se pare că sîntem pregătiți să renunțăm la ceea ce ne deosebea, ce ne caracteriza.

Sau ce putem spune despre tabloul Legii și harului? Ne-a fost dat un tablou al lui Dumnezeu, care ne face în stare să punem la un loc mila și dreptatea. Avem o înțelegere deosebită a Evangheliei și a Legii. Religia de astăzi și-a pierdut în mare măsură ancora. Creștinismul popular nu mai crede nicidcum în necesitatea Legii, a Scripturii sau a Domnului Hristos. Așa numita libertate este inutilă; ea este anarhie religioasă. Iar acum, când lumea religioasă pierde sau

părăsește orice perspectivă cu privire la Lege, unii dintre noi pare că simt nevoia să dovedească libertatea noastră față de Lege sau eliberarea noastră de ea. Doresc să spun să nu abandonăm temeliiile mișcării atunci cînd ele sînt, în cea mai mare măsură, necesare.

SCUFUNDÎNDU-NE SAU... NAVIGÎND?

Ați auzit expresia: „Folosește-l sau...il pierzi”. Dacă noi, care avem adevărul Evangheliei așa cum ne-a fost încredințat de Dumnezeu, nu aducem roade, îl vom pierde. „De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele convenite” (Matei 21,43).

Nu doresc să intru în polemică despre faptul că adevărul, așa cum a fost dat Bisericii Adventiste, poate fi luat de la noi sau dacă biserica continua să meargă pînă la sfîrșit. Chiar și numai vorbind despre acest subiect, aceasta demonstrează faptul că am pierdut ținta pusă înainte. Dacă ne concentrăm atenția asupra faptului cît sîntem noi de siguri ca popor al lui Dumnezeu, mai degrabă decît asupra faptului de a cunoaște care este misiunea noastră, am pierdut deja „Împărăția lui Dumnezeu”. Misiunea noastră nu este aceea de a discuta în contradictoriu cu fiecare în parte cu privire la cît de nescufundabil este vasul - misiunea noastră fiind aceea de a continua să mergem înainte, să continuăm să navigăm.

Mi-e teamă că întreținem o mulțime de discuții care nu au legătură cu misiunea noastră și nu aduc roade. O cale de a cunoaște cum stă biserica, ce face ea, este aceea de a reține cît din vorbirea noastră se ocupă de biserică și problemele ei, în comparație cu cît putem noi îndeplini mai bine lucrarea, sarcina pe care ne-a dat-o Dumnezeu în lume. Dumnezeu este interesat în aducerea de roade și nu în discuții referitoare la roadele popului. Isus caută roadele Evangheliei în viața noastră și apostolul Pavel este clar în ceea ce privește natura acestor roade, ce sînt ele atunci cînd spune: „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blîndețea, înfrînarea pof-telor” (Gal. 5,22-23).

Parabola lui Isus despre vie este o aducere aminte a ceea ce spune Isaia 5,1-7: „Voi cînta Prea Iubitului meu, cîntarea Prea Iubitului meu despre via Lui. Prea Iubitul meu avea o vie, pe o cîmpie foarte mînoasă. I-a săpat pămîntul, l-a curățit de pietre, și a sădit în el vișele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei, și a săpat și un teasc, apoi trăgea nădejde că are să-i facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici... Via Domnului oștirilor este casa lui Israel și bărbații lui Iuda sînt vița pe care o iubea. El se aștepta la Judecată și, cînd colo, lată sînge vărsat. Se aștepta la dreptate și, cînd colo, lată strigăte de apăsare.“

Tabloul Domnului trudind peste fața pămîntului, deasupra dumneavoastră și deasupra mea. Vom da noi roade în schimbul acestei munci? Îmi imaginez că atunci, cînd constructorul n-a desfăcut contractul de muncă administratorului, atunci, cînd pentru prima dată revizorul contabil n-a putut avea acces la registrele contabile, administratorul gîndea: „Ei bine, se pare că el nu este dispus să facă ceva. Pot să merg mai departe cu planul crimei“. El a făcut însă greșeala de a interpreta răbdarea lui ca nefiind dispus să acționeze. Dar răbdarea și îndelunga răbdare din partea constructorului nu însemnau că el va lăsa ca lucrurile să meargă pentru totdeauna în voia lor. Răbdarea nu este neputință.

PIATRA DIN CAPUL UNGHIULUI

Ce ar fi putut salva pe Israel de destinul sau soarta lui? Ce ne va salva pe noi de soarta lor? „Isus le-a spus: 'N-ați citit niciodată în Scriptură: 'Piatra, pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului?'“ (Matei 21,42).

Cînd Domnul Isus este punctul central al atenției noastre, vor fi roade. „Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.“ (vers. 44).

Isus - piatra din capul unghiului a fost o temă favorită a bisericii primare. Petru a folosit-o în vorbirea sa în fața Sinedriului și în

epistola lui; „El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului“ (Fapte 4,11). „Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut. Dar pentru cei necredincioși, 'piatra' pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului“ (1 Petru 2,7).

În timpul construirii Templului lui Solomon, pietrele au fost luate din carieră, tăiate cu grijă la măsura exactă de care era nevoie și apoi aduse pe locul unde se construia templul. Acolo ele au fost îmbinate la locul lor fără zgomot, fără să se folosească ciocane sau dălți ca să le dea formă. Fusesse adusă o piatră de o mărime neobișnuită și de o formă deosebită; dar lucrătorii nu puteau să-i găsească loc și nu voiau să o primească. Îi încurca foarte mult pentru că le stătea în cale fără folos“ (H.L.L./54, ed. 1980).

Pentru un timp destul de lung, ea a zăcut ca o piatră lepădată. Cînd a venit însă timpul să pună piatra din capul unghiului, lucrătorii au căutat mult să găsească o piatră potrivită ca tărie, pentru a susține greutatea, și să fie exactă ca dimensiune, pentru a se potrivi în capul unghiului. Au fost alese diferite pietre și, unele după celelalte, au fost probate. Dar fie că nu se potriveau, fie că atunci, cînd greutatea altei pietre era așezată asupra lor, se spărgeau. În cele din urmă, această piatră lepădată, care a rezistat intemperțiilor vremii, a fost luată în atenție și încercată. Ea s-a potrivit exact și a suportat bine greutatea zidurilor.

Această istorioară a intrat în tradiția poporului Israel. „Piatra lepădată de zidari a ajuns să fie pusă în capul unghiului“ (Ps. 118,22). Israelii erau la curent cu însemnătatea acestui simbol și atunci, cînd Domnul Isus l-a aplicat la Sine, ei s-au hotărît să-L omoare.

Piatra, Isus Hristos, este temelie. Nimic nu va dura dacă nu este zidit pe Isus.

Vrei să aduci roade în viața ta? Ce zidești? Uneori ne lansăm să zidim căsătoria noastră, educația

noastră, căminul nostru, viața noastră, cariera noastră cu puțină gîndire sau aceasta lipsind cu totul, cu privire la ceea ce zidim. Dacă nu zidim pe Stîncă, pe Isus, zidim zadarnic. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decît cea care a fost pusă și care este Isus Hristos“ (1 Cor. 3,11). Nu este oare bine să ne întorcem la piatra din capul unghiului care a fost neglijată? Ziditorii templului s-au întors la piatra ce fusese lepădată. Asemenea lui Solomon, poate că ai încercat totul, dar n-ai avut satisfacție. Aceasta ți-a scăpat. Întoarce-te la piatra din capul unghiului. Isus este pe deplin în stare să suporte greutatea povărilor tale, pe deplin în stare să poarte povara încercărilor tale, pe deplin capabil să poarte povara nedumeririlor tale. El așteaptă invitația de a fi piatra temeliei tale.

Nu știu ce se va întîmpla în 1993. Nu știu ce cruce va fi partea noastră ca s-o purtăm, ce necazuri vor intersecta cărările noastre, ce durere va sta la ușa noastră. Dar știu că împreună cu Isus, ca piatră din capul unghiului, noi vom putea purta orice povară a încercărilor și la El vom găsi adăpost de orice furtună a neliniștii și împrejurărilor.

O bătrînă care a trăit o viață liniștită, plină de Cuvîntul Evangheliei, era bolnavă și pe moarte. Pastorul a venit s-o viziteze, i-a luat mîna și a întrebat-o: „Ce-i cu dumneata? Ce faci?“ „Bine, domnule“, a răspuns ea, „stau pe Stîncă!“

Acest lucru este tot ceea ce avem nevoie să recunoaștem pentru 1993. Nu ceea ce ne așteaptă în lunile ce ne stau înainte, ci cine anume este temelie noastră. Nu unde vom lucra, ci, mai degrabă, cine va lucra cu noi. Nu cînd ne va lovi dezastrul, ci cine va fi piatra noastră din capul unghiului atunci cînd acesta se va produce. „Ce faci? Ești pe Stîncă?“

Întrebări pentru discuție:

1. Ce fel de roade a așteptat Dumnezeu de la vechiul Israel?
2. Vom repeta noi, israelul modern, istoria tristă a vechiului popor al lui Dumnezeu?
3. Cum putem aduce astăzi roade?

"DOAMNE... N-AM PE NIMENI..."

VINDECAREA SLĂBĂNOGULUI DE 38 DE ANI

Ioan 5,1-7

Această oră de rugăciune este pentru voi, care sînteți singuri și singurătatea vă doare.

Niculescu Emilian

Imaginea mohorîtă a Betesdei se prelungește peste milenii, pînă în zilele noastre. Dar mai trist este să constați că umbrele ei se proiectează în proporții gigantice, înfricoșătoare pe pînza cenușie a realității contemporane. Pacienții Betesdei ne întîmpină pretutîndeni. Îi vedem în saloanele spitalelor, îi găsim înlăcrimați în case, îi întîlnim deznădăjduiți pe străzi. Lumea noastră pare o Betesdă supra-dimensionată!

Totuși, poate că în cuvinte cum ar fi „sînt singur“, „n-am pe nimeni“ nu sesizăm dovada durerii sau simptome ale unei boli. Dar și ele fac parte din vocabularul durerii. Ele trebuie ascultate mai mult cu inima decît cu urechea. Este adevărat că ele nu reflectă o suferință organică, dar în spatele lor vom descoperi dureri profunde, adevărate răni ale sufletului. Expriimări ca acestea definesc mai mult decît un statut social, ele ne vorbesc despre marile probleme ale omenirii. Pare contradictoriu și ciudat că, în timp ce se vorbește despre explozia de populație, crește pe de altă parte fenomenul însingurării. Tot mai mulți oameni singuri pe metru pătrat!

Pentru a înțelege mai bine starea de fapt, cauzele cît și soluțiile, să privim pelicula miniaturală conținută în raportul sacru al Bibliei. Versetele acestea ne dezvăluie reliefuri variate al nenorocirii umane, o situație contrastantă, care mărește și mai mult tragicul. Iată, în „orașul păcii“ (Ierusalim), un grup de oameni care nu au pace. În atmosfera sărbătorii se amestecă geamătele și strigătele de durere; în centrul de propagare al adevărului divin pur, un loc al misticismului în orașul supraaglomerat la

acest praznic, un om care nu are pe nimeni!

UNDE CAUȚI REMEDIUL?

Între funcțiile inițiale ale Templului din Ierusalim era și aceea de alinare a suferințelor. În impresionanta rugăciune inaugurală a împăratului Solomon era cuprinsă și această nevoie umană: „dacă un om, dacă tot poporul tău Israel, va face rugăciuni și cereri și fiecare își va cunoaște rana și durerea și își va întinde mîinile spre casa aceasta, ascultă-l din ceruri, din locul locuinței Tale!“ (2 Cron. 6,29,30). „Acum Dumnezeu, ochii Tăi să fie deschiși și urechile să-Ți fie cu luare aminte la rugăciunea făcută în locul acesta“ (vers. 40). Răspunsul lui Dumnezeu este copleșitor, trece dincolo de cerința omenescă: „Îți ascult rugăciunea... acum aleg și sfințesc casa aceasta... și voi avea totdeauna ochii și inima Mea acolo“ (2 Cron. 7,12,16). Regretabil că această menire a Templului nu a fost luată în seamă. În loc să urce pînă la Templu, nefericiții de la Betesda s-au oprit mai jos, la un alt nivel, acela al credulității naive. În loc să privească spre Dumnezeu în sus, priveau în jos spre o baltă! În loc să-și întemeieze așteptările pe făgăduințele lui Dumnezeu, se întemeiau pe tradiții! Cît de tipică este atitudinea bolnavilor strînși în jurul scaldătorii! Remediul pentru ei era mișcarea apelor. Ei așteptau un fenomen și nu o Persoană. Soluția pentru ei erau apele tulburate, mișcarea mîlului sedimentat pe fundul scaldătorii. Și cît erau de aproape de locul unde era inima lui Dumnezeu!

Poate este momentul să te întrebi dacă nu cumva și singurătatea ta se datorește faptului

că te-ai postat pe un loc prea jos în privința credinței și a încrederii tale. Apropie-te acum de Cel care a zis că te vede și te aude cu inima.

MAI ESTE VREO SOLUȚIE?

În descrierea evanghelistului, Betesda pare o insulă a suferinței, o închisoare a unor condamnați la moarte, poate chiar înainte de a se fi putut bucura de viață. Dar, citind cu atenție, descoperim că este o ieșire din această enclavă. Există o poartă! Această poartă se numește „Poarta oilor”. Deși un nume modest, este un prim element de Evanghelie, de veste bună. Prin această poartă erau conduse spre templu animalele de jertfă. Secole de-a rândul, pe-aici s-au perindat în ritmul lent al cursului istoriei nenumărate oi și miei, toate simbolurile elocvente ale unei singure Persoane: Mielul lui Dumnezeu „care poartă păcatele lumii”. Dar pacienții Betesdei stau cu spatele spre poarta oilor, poarta soluțiilor. Ei nu știau că a sosit momentul când pe poarta oilor urma să pășească adevăratul Miel al lui Dumnezeu, Isus Hristos, care nu doar că deține, dar este SOLUȚIA tuturor suferințelor și a celei care se numește singurătate.

Este minunat că această minusculă peliculă biblică, această peliculă evanghelică inspirată proiectează spre noi nu numai umbrele sale dureroase, ci și luminile sale strălucitoare.

E vremea să privești spre poarta soluțiilor divine. Nu căuta soluția în apele turburi, privește spre Poarta Oilor, privește în sus spre Cel care vine! Poate aceasta va necesita o întoarcere completă în viața ta!

UNDE SE OPREȘTE ISUS?

„Acolo se afla un bolnav de 38 de ani. Isus, când l-a văzut zăcînd și fiindcă știa că este bolnav de multă vreme, i-a zis: Vrei să te faci sănătos?” (vers. 5.6).

„Spitalul Betesda” funcționa după principiul luptei pentru existență, al luptei pentru înflăcărare. Aici domnea spiritul de competiție. Acest spirit era întreținut de concepția că numai primul care intră în apă se vindecă. De aceea, trebuie

să faci totul pentru ca să fii primul. Dai din coate, te folosești de toate mijloacele ca să ajungi în primul rînd, să fii în frunte. Nu poți ține seama de durerea celui din dreapta, de neputința celui din stînga, pentru că astfel pierzi. Trebuie să ajungi primul cu orice preț.

Deși nu în această formă naivă, dar societatea noastră funcționează după același principiu, pentru că se crede că fericirea este doar în față, doar în vîrf. Toți se luptă pentru realizarea de sine, pentru pozițiile din vîrfurile piramidei. Dar piste de interes converg, se încurcă și aceste puncte de confluență devin locuri de ciocnire între indivizi, unde rămîn multe victime și prea puțini învingători.

Să încercăm să ne imaginăm așezarea bolnavilor din Betesda, cînd se știa că numai cel care intră primul în apă se vindecă. Cu siguranță, chiar la mal se aflau cei mai puternici și cei care aveau mai multe ajutoare. Eșalonarea era o scară a puterii descrescătoare. La margine erau cei slabi, bătrîni și cei care nu aveau pe nimeni. Dar, iată, intră în scenă Isus! Care o fi fost reacția Lui la această scenă? Ca Mare Medic, El cunoștea toate cazurile, cunoștea pe dinafară toate fișele bolnavilor, avea toate datele lor. Biblia ne spune că, mai înainte de a fi vorbit cu bolnavul pe care urma să-l abordeze, știa totul despre el.

Cît de mult ar fi vrut să ajute în fiecare caz, dar în calea Lui era un obstacol: concepția religioasă deformată a conducătorilor religioși ai vremii că este păcat să vindecî în zi de Sabat. Și astfel, ziua menită să aducă o binecuvîntare pentru om a devenit un impediment în calea salvării. Totul este pe dos în micro-climatul Betesdei. Dar Isus nu poate trece. Oare pe cine va ajuta? La care capăt al rîndului va interveni? Va ține oare seama de ordinea în care s-au așezat pacienții? Dar aceasta ar însemna validarea principiului care se numește primatul forței. Nu! Isus începe la capătul celălalt. El răstoarnă ordinea. Se oprește în dreptul unui paralizic neputincios. Se oprește în dreptul celui care nu are pe nimeni. Pe el îl vindecă, pe primul din spate, pe cel care suferea de singurătate.

Dar „Isus este Același ieri, azi și în veac”. Aceasta înseamnă că El știe totul și despre tine, despre tine care te crezi uitat, care te plîngi că nu ai pe nimeni. El știe cît ești de singur sau singură. Știe că de mult cutia ta poștală este goală, nu-ți mai scrie nimeni. Te vede cînd stai în camera ta... De pe perete te privesc fețe zîmbitoare, dar, de fapt, doar tu le privești cu ochi înlăcrimați, ei poate de mult au închis ochii. Știe că în afară de tine doar pendula ceasului este unicul obiect mișcător, care acum pare a fi mai darnic cu tine. Îți măsoară clipe mai lungi, ore nesfîrșite de singurătate. Te simți singur și singurătatea te doare. Liniștea din jurul tău parcă ar fi materială, pare o povară văzută, pe care mulți n-o înțeleg, dar pe tine parcă te strivește. Ca și atunci la Betesda, Isus vrea să Se apropie de tine, vrea să intre în singurătatea ta și s-o sfîșie pentru totdeauna. El vrea să-ți vorbească și să te întrebe: „Vrei să te faci sănătos?”

Dacă ai fost singur sau singură nu este pentru motivul că El te-ar fi părăsit. Doar tu poți fi motivul singurătății tale. El nu poate să părăsească pe cineva. „Poate o femeie să-și uite copilul pe care îl alăptează? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip. Iată că te-am săpat în palmele Mele” (Is. 49,14-16). El nu poate părăsi pe cineva pentru că El știe ce este singurătatea, deoarece El a fost „Cel disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința”. El știe ce înseamnă să mergi la ai tăi și ai tăi să nu te primească. El știe ce înseamnă ca Păstorul să fie lovit și turma să se risipească. Dar El a cunoscut o formă a singurătății pe care nimeni n-o va cunoaște, căreia l-a dat glas în strigătul disperării: „Eli, Eli, lama sabactanil!” „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” El a acceptat această formă extremă de singurătate pentru a-ți vindeca singurătatea ta. El vrea ca să faci acea experiență minunată în urma căreia se vor confirma cuvintele: „Îi vor pune numele Emanuel, adică Dumnezeu cu noi”. El așteaptă să l te adresezi azi cu acest nume minunat. Și pentru că oile merg după păstor, caută la rîndul tău pe cel care nu are pe nimeni.

Amin!

IMPORTANTA LUCRURILOR MICI

PARABOLA SEMINTEI DE MUȘTAR

Matei 13,31.32

John M. Fowler

Domnul Isus Hristos a venit vestind Împărăția cerului. Era un timp când întreaga națiune iudaică aștepta sfărîmarea jugului roman și iminenta stăpînire a regatului Mesianic. Era un timp când ucenicii și-au părăsit inelele lor zilnice și au urmat pe Isus, anticipînd Împărăția. Era un timp când oamenii obișnuiți din Palestina au văzut minunile săvîrșite de Omul din Nazaret și se întrebau dacă, în adevăr, El va așeza, va întemela împărăția. Era un timp când anticiparea unei schimbări pentru eliberare, pentru stabilirea împărăției era la cote înalte în atmosfera din Iudea și Galilea.

În contextul unor astfel de așteptări, Domnul Isus Hristos a venit vestind împărăția cerului - natura ei, scopul ei, poporul ei, gloria și împlinirea ei. În ciuda așteptărilor lor după putere, fast și poziție, Isus a venit vestind faptul că împărăția cerului este asemenea seminței de muștar.

Parabola este redată în Matei, Marcu și Luca. Să ne îndreptăm spre relatarea lui Matei - Matei 13,31.32. „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, în adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele; dar, după ce a crescut, este mai mare decît zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui”.

Ce încearcă oare Domnul Isus Hristos să ne învețe prin această parabolă? Chiar acum să dăm la o parte săgețile mărunte, neînsemnate și lipsite de importanță, pe care scepticii le aruncă uneori asupra acestei parabole. Că... muștarul nu este cea mai mică sămînță. Că... muștarul, ca plantă,

nu este un copac. Și că nu toate păsările cerului vin să se așeze pe ramurile tufișurilor de muștar. Isus nu ne dă o lecție de botanică, zoologie sau ecologie. Domnul nostru Isus Hristos a luat o ilustrație simplă, obișnuită și a încercat să ne învețe marile adevăruri ale Împărăției Sale.

Parabola prezintă un paradox izbitor și paradoxul a fost un instrument educativ folosit adesea de Isus; cei săraci vor moșteni Împărăția (Matei 5,3); slujirea este calea spre o demnitate regală (Marcu 10,42-44); lepădarea de sine duce la realizarea celui ce o practică (Luca 9,23.24); cel mai mic este cel mai mare (vers. 48); moartea este viață (Ioan 12,24). O sămînță mică și neimportantă, asemenea seminței de muștar, produce viață, ceea ce este important, ceva extraordinar și folositor.

Parabola scoate în evidență trei adevăruri vitale cu privire la Împărăția lui Dumnezeu: certitudinea ei, dezvoltarea și universalitatea ei.

CERTITUDINEA ÎMPĂRĂȚIEI

Domnul Isus ne îndrumă să ne reamintim faptul că Împărăția lui Dumnezeu este sigură și reală. Mulți înainte de El și mulți după El au stabilit împărății. Alexandru cel Mare și-a întins cuceririle din Grecia și pînă la Indus și a început să plîngă pentru că nu mai era pămînt pe care să-l cucerească. Cezarii Romei au mărșăluit pe globul pămîntesc, ridicînd cetăți, făcînd drumuri în numele civilizației unei lumi barbare. Religii mistice și filozofii maiestuoase au ridicat edificii în est și vest, sperînd să ofere mîngîiere sufletului omenesc și soluții utopice pentru toate relele. Tehnologia de astăzi a

meșterit un superman care, cu o singură răsuflare, să sfideze existența lui Dumnezeu și să tragă semnul egalității între posibilitățile umane și cele divine. În opoziție cu toate aceste lumi și împărății stă Împărăția lui Dumnezeu, sigură și reală, asemenea unei semințe de muștar.

În primul rând, asemenea seminței de muștar, certitudinea împărăției cerului se află în viața ce există în ea. Împărăția lui Dumnezeu este un principiu de viață. În Matei 12,28 noi avem un semn, un simbol al acestui aspect al împărăției: „Dar dacă eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi“. Prezența Domnului Hristos în istoria acestui pământ a schimbat destinul ei, adus de cel rău. Acolo unde este Isus, acolo diavolul tremură și fuge, iar moartea dispăre. Viața domnește și este răscumpărată prin harul lui Dumnezeu: harul care a creat lumea, harul care a venit în întâmpinarea unui Adam căzut și a făgăduit renașterea și mântuirea lui, harul care a imaginat Crucea, harul care a făgăduit ceruri noi și un pământ nou și harul prin care noi sîntem salvați din păcat, pentru ca să „ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice“ (Tit 3,7).

PUTERE DINĂUNTRU

În al doilea rând, asemenea seminței care își are certitudinea ei în principiul vieții, împărăția lui Dumnezeu își are forța, puterea în ea însăși, căci „ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecărui care crede“ (Rom. 1,16). Astfel, împărăția nu este dependentă de nici o forță exterioară.

„Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești - toate acestea au sfera lor de acțiune, dar aici ele sînt cu totul fără putere. Ele pot produce o corectă comportare exterioară, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos. Numai harul Său poate să învieze puterile fără viață ale sufletului și să-l atragă spre Dumnezeu, spre sfințire“ (C.C.Hr./p. 14).

Să ne întoarcem iarăși privirea spre sămînța de muștar. Ea poate

să fie cea mai mică dintre semințele ce se seamănă în pământ. Și totuși, această sămînță de muștar are în ea certitudinea vieții; și atunci, cînd este pusă în pământ, ea răsare și crește, ajungînd la o mărime ce este în mod astronomic mai mare decît la începuturile ei.

Acest lucru este atît reconfortant, cît și plin de siguranță. Pentru ucenici - un grup de oameni ne-educați, cu greșeli, simpli, nepricepuți, luptîndu-se între ei, îndoielnici și întrebători - problema ce trebuie că le-a venit mereu în minte trebuie să fi fost una de nesiguranță și îndoială. Merită toate acestea? Aruncînd plasa de prins pește, părăsind masa de strîngere a diferitelor taxe, renunțînd la calea zilotă de realizare a împărăției, abandonînd un mod de viață sigur, stabil și trainic, pentru a urma pe acest Om din Nazaret - merita oare riscul?

MERITĂ OARE?

Merită oare să părăsești căminul pentru a urma un Om care a spus: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul“ (Matei 8,20)? Este oare înțelept, prudent să ascuți de un Om care insistă asupra renunțării de sine și purtării crucii, ca o cale spre împărăție (Matei 16,24)? Este oare sigur să te supui Lui, Acela care vorbește mereu despre împărăție în termeni vagi, spirituali, etici și relaționali, decît de o prezentă realitate concretă? Merită să riști prezentul pentru un viitor cu acest Om?

Astfel de întrebări nu trebuie să fie restrînse numai la ucenici. Ele reflectă rezervele pragmatice și sceptice ale spiritului uman din toate veacurile, toate culturile și granițele. Iar cultura adventistă nu face excepție. Noi sîntem înconșurați de tirania megalomaniei, a lucrurilor mari - trebuie să citim cele mai mari, mai renumite ziare; să vedem cel mai bun meci de fotbal ce a avut loc cîndva; să ne luptăm pentru cea mai înaltă poziție, chiar și atunci cînd vorbim de slujire; ne zbatem să facem din copiii noștri cei mai buni medici sau avocați sau, dacă nu reușim în altă parte, cel mai bun pastor; trebuie să rostim cea mai bună predică; să botezăm cel mai mare număr de oameni. Astăzi, în contextul unor astfel de definiții defor-

mate ale priorității, Domnul Hristos ne îndreaptă atenția spre sămînța de muștar.

Isus a vorbit adesea despre valoarea infinită a lucrurilor mici, neînsemnate - paraua văduvei, leul sau drahma pierdută, un pahar cu apă rece, unul dintre acești neînsemnați. (Luca 21,2,3; 15,8-10; Matei 24,34-41). În aceste riscante și neînsemnate simboluri ale existenței, slava lui Dumnezeu poate să strălucească, pentru a face mare ceea ce este mic, frumos ceea ce este urît, fiicele și fiii risipitori să devină fii și fiice ale lui Dumnezeu. Aceasta este certitudinea creșterii și siguranței în împărăția lui Dumnezeu - atît pentru creștinul luat în mod individual, cît și pentru corpul colectiv al lui Hristos, biserica.

Istoria bisericii prezintă adevărul acestei parabole. O mîna de pescari, zdrobiți în corpul și spiritul lor de evenimentele din Vinerea Paștelui, au văzut un nou răsărit duminică și, puși în mișcare de cele petrecute în Ziua Cincizecimii, au răsturnat lumea pentru Dumnezeu. Veacuri de întuneric, la care se adaugă o organizație religioasă opresivă, n-au putut să-l împiedice pe Luther atunci cînd el a semănat sămînța de muștar, care spunea că „dreptul va trăi prin credință“.

„Stai jos, tu, mizerabile ticălos“, a spus autoritatea ecleziastică unui tînăr cizmar, un cîrpaci, care simțea că este chemat să semene sămînța adevărului de-a lungul apelor. Dar cînd William Carey a refuzat să stea jos și, în loc de a face acest lucru, a luat vaporul spre Calcutta, era misiunilor externe s-a născut. Sămînța de muștar a devenit iarăși un copac la scara globului pămîntesc. O grupă de tineri, înarmați nu cu avere, bogăție, educație sau putere, ci cu o viziune a venirii pe curînd a Domnului Hristos, s-au hotărît să ducă lumii această viziune a lor. În lipsuri, suferință și batjocură, Ellen White, James White, Joseph Bates, J.N. Andrews și alții au semănat sămînța de muștar - și acum priviți ceea ce a făcut Dumnezeu în acești 150 de ani!

Dar Comunitatea Adventistă de astăzi trebuie să reflecteze asupra a două probleme serioase. În noi, ca persoane individuale, crește sămînța harului, dînd astfel acoperămint „păsărilor cerului“? Noi, ca o comunitate a credinței, sîntem conștienți de ispita de a pune

semnul egalității între gigantism și frumusețe, între mărime și importanță, între creștere și calitate! Parabola seminței de muștar este o chemare adresată fiecăruia, în mod individual, cum și comunității, bisericii, de a experimenta Împărăția lui Dumnezeu în termenii asigurării harului, a creșterii creștine și a familiei lui Dumnezeu.

Parabola ne învață certitudinea împărăției, creșterea împărăției și, în cele din urmă, universalitatea împărăției. Isus a spus că „păsările cerului vîn și își fac cuiburi în ramurile lui”. Poate să fie lucrul acesta pus în legătură cu Daniel 4,12 și Ezechiel 17,23; 31,6, unde oamenilor din toate națiunile li se dă fâgăduința unui loc în Împărăția lui Dumnezeu? Literatura rabinică folosește adesea expresia „păsările cerului”, spre a se referi la neamuri. Dar orice ar fi, atunci când cineva se consacră puterii Evangheliei, eu văd în această parabolă un tablou frumos al împărăției - deschis,

dinamic și cuprinzînd întreg globul pămîntesc.

Și noi avem o strategie globală pentru a duce Evanghelia în toate colțurile lumii. Acele locuri din lume care pînă acum erau ostile și în care nu am putut intra ocupă acum atenția conducerii noastre, a comitetelor, a membrilor comunităților noastre, a evangheliștilor și pastorilor, astfel ca steagul împărăției să fluture cît mai sus pretutindeni, ca un martor al revenirii Împăratului ceresc.

Dar mai este o lecție pe care această parabolă dorește să ne învețe. Fie ca toate păsările cerului să găsească un loc în acest pom, crescut din sămînța de muștar. Evanghelia lui Isus trebuie să creeze un loc, un cuib pentru toți oamenii din lume - pentru bărbați și femei, pentru albi și negri, pentru bogați și săraci, pentru cei educați ca și pentru cei needucați, pentru caste și cei în afara castelor și pentru toți ceilalți. Căci, în Hristos, nu

avem divizare, ci unitate, în El sîntem una; nu există o anume națiune, ci un popor al lui Dumnezeu (Filip. 3,20).

Prin harul lui Dumnezeu, noi, ca Adventiști de Ziua a Șaptea, putem, în adevăr, să fim o plantă de muștar pe deplin crescută - o mișcare dinamică a harului lui Dumnezeu, o comunitate escatologică, trăind aceeași credință, mîncînd aceeași piine, crescînd în a da o mărturie unită și așteptînd pe Domnul, unicul Mîntuitor. Maranatha! (Domnul Vine!)

Întrebări pentru discuție:

1. Care trei adevăruri vitale despre Împărăția lui Dumnezeu ne învață această parabolă?
2. Ce spune parabola despre fascinarea noastră de ceea ce este mare, de slava acestei lumi?
3. Care este mesajul universalității în această parabolă? Ne reamintește aceasta de Daniel?

BULETINUL EDITURII

EDITURA „*CUVÎNTUL EVANGHELIEI*” OFERĂ SPRE VÎNZARE CEROURILOR MISIONARE DIN
COMUNITĂȚILE NOASTRE, URMĂTOARELE CĂRȚI ȘI BROȘURI:

- TRAGEDIA VEACURILOR.....	350 LEI
- HRISTOS, LUMINA LUMII.....	400 LEI
- PROFEȚI ȘI REGI.....	400 LEI
- CALEA CĂTRE HRISTOS.....	170 LEI
- ASTĂZI CU DUMNEZEU.....	100 LEI
- ÎNAPOI LA DUMNEZEU.....	15 LEI
- TIMPUL ȘI LUCRAREA.....	50 LEI
- MĂRTURII VOL. IX.....	270 LEI
- ADEVĂRATA ZI DE ODIHNĂ.....	25 LEI
- REVERSUL ULTIMULUI CALCUL.....	25 LEI
- SUFERINȚELE DOMNULUI.....	25 LEI
- O ZI DE CARE SĂ-ȚI AMINTEȘTI.....	25 LEI
- POVESTIRI (MAXWELL).....	45 LEI
- DUMNEZEU ÎN ISTORIE.....	61 LEI
- TREPTE SPRE FERICIRE.....	15 LEI
- O POVESTE DE DRAGOSTE.....	70 LEI
- LIBERTATE ȘI CONȘTIINȚĂ.....	25 LEI

COMENZILE SE VOR TRIMITE PE ADRESA: EDITURA
„*CUVÎNTUL EVANGHELIEI*” - BUCUREȘTI: Str. Argeș Nr. 8, Sect. 2,
Of.P. 9, Cod 72621 - SERVICIUL COMENZI - EXPEDIȚIE -

AL TREILEA OM

PARABOLA TALANȚILOR

Luca 19,11-27

Hegen Pearson

Tranzacții comerciale, teamă, mister și relații umane complexe. Parabola talanților ar putea fi o bună piesă de teatru. Cei trei oameni sau personaje din parabolă ar putea deveni staruri de primă mărime. Ei au văzut cum se conduc afacerile. Ei au o bună relație cu administratorul șef. După toate datele ei, ar putea fi promovați. Așa se face că președintele (administratorul șef) le oferă poziții de răspundere și șansa de a dovedi de ce sînt ei capabili în lumea afacerilor.

În această piesă ar putea fi multe lucruri din lumea afacerilor care să fie puse în atenție. Scena 1: înțelegerea originală cu șeful. Scena 2: primii doi oameni, într-un mod plin de încredere, făcînd afaceri bancare și la bursă. Scena 3: apogeul, revenirea șefului.

Acum, piesa, la fel ca și istorioara originală, trebuie să treacă de la descrierea unei acțiuni publice la explorarea motivelor personale. Istorioara începe să examineze rădăcinile comportamentului uman. După ce șeful descoperă modul în care au folosit banii ce le-au fost încredințați, parabola continuă, concentrîndu-se asupra activității minții omenești, în mod deosebit mintea celui de al treilea om. De ce oare n-a folosit el ocazia minunată ce i-a fost oferită? De ce și-a ascuns el capitalul comercial, în loc să-l investească?

O piesă trebuie să facă ceea ce face chiar povestirea și ceea ce trebuie să facem noi toți, dacă trebuie să creștem în viața noastră spirituală - ea trebuie să acorde atenție legăturii dintre gînd și acțiune. Ea trebuie să ofere posibilitatea cunoașterii - chiar și parțială - a activității spiritului uman.

Parabola spusă de Isus poate că nu a consacrat multe cuvinte pentru a descrie cum a lucrat mintea celui de al treilea om, dar există suficiente informații.

Cînd șeful se întoarce să-l întrebe, el zugrăvește un tablou grafic. Cuvintele lui descriu nu numai reacțiile sale, în timp ce șeful era plecat, ci și simțămintele sale despre colaborarea lor în afaceri de mai înainte. Acum, atitudinea lui din spatele acțiunilor sale începe să iasă la lumină. Împreună cu banii săi, cel de al treilea om a dezgropat și vechi resentimente, atitudini critice deschise și a prezentat sentimente negative față de șeful său. El a început cu un atac personal, spunînd: Stăpîne, am știut că ești un om aspru, că seceri de unde n-ai semănat și strîngi de unde n-ai pus (Luca 19,21).

Unele din acțiunile sale au fost acelea ale unui salariat conștiincios, loial, dar în curînd a devenit clar faptul că îngroparea lucrurilor fusese un mod de viață al celui de al treilea om. Dincolo de ceea ce se vedea la suprafață, el fusese nesincer, nu fusese cu toată inima alături de cel pentru care lucra. Acum, el a scos la suprafață, toate simptomele unei legături ce nu funcționa bine: mînie, resentimente, acuzații.

El îl acuză pe șef de nedreptăți făcute altora. El exprimă ura sa față de stăpîn, pe care îl vede ca un tiran absolut. El declară că metodele stăpînului sînt pe undeva la hotarul necinstei. În cele din urmă, el spune adevărul. Din gura sa vin acele trei cuvinte atît de vitale pentru înțelegerea de către noi a întregii parabole. „M-am temut de tine, mi-a fost frică”, a spus el. Dincolo de toată mînia, vinovăția și

resentimentul, cel de al treilea om recunoaște în cele din urmă teama sa și indispoziția sa de a se încrede în stăpînul său și în metodele sale.

În această parabolă, Domnul Isus Hristos se concentrează asupra atitudinii, subliniind unele din acțiunile aceluia care se simt aproape de Stăpînul Universului. El privește la ispitele cărora ei trebuie să le facă față. Ce anume este aceea, întreabă Domnul Hristos, care-i împiedică pe cei care se simt aproape de Dumnezeu să se folosească și să se bucure de darurile Lui?

Aceasta nu este o povestire despre niște păcătoși nepăsători, asemenea fiului risipitor, care rătăcește departe de casa tatălui său și își irosește mijloacele financiare în chefuri cu bețivii și într-o viețuire zgomotoasă. Ea nu este o povestire despre niște urmași nechibzuți ai Stăpînului care, asemenea fecioarelor neînțelepte, dau greș în a face - pentru ei înșiși - provizii de ordin spiritual. Această povestire, această parabolă vorbește despre cercul spiritual lăuntric, despre acela care au avut acces la Stăpînul Universului, pentru aceia care au primit daruri de la El. Cel de-al treilea om este conștient de valoarea a ceea ce l-a fost încredințat, dar slăbiciunea lui este, mai degrabă, o tendință de a-și exprima interesul, preocuparea sa printr-o sufocantă neliniște, decît pentru o încredere creatoare.

DINCOLO DE CEEA CE SE VEDE

Domnul Isus avertizează că în spatele a ceea ce cei ce mărturisesc a fi creștini numesc prudență, înțelepciune sau umilință, acolo poate să fie teamă, îndoielă, ignoranță spirituală și lașitate. El ne pregătește ca să ne apărăm împotriva tragediei trăite de către aceia care se pare că au făcut progrese în casa stăpînului, dar care n-au învățat niciodată să se bucure de darurile ce le-au fost date sau să răsplătească încrederea ce le-a fost încredințată.

Dar de ce sînt ei atît de înspăimîntați? Cuvintele celui de al treilea om deschide un cerc vicios. Poporul a dat greș în a folosi darurile lui Dumnezeu pentru că ei au desconsiderat aceste daruri și nu s-au încrezut în Dătătorul lor. Și atunci cînd ei n-au folosit și n-au dezvoltat darurile lor, nu numai că acestea au decăzut, dar tot așa s-a întîmplat și cu legătura lor cea strînsă cu Dătătorul ceresc - oamenii ajung să creadă pe Dumnezeu ca pe cineva ale căror acțiuni nu sînt vrednice de încredere. Ei pot continua să facă anumite lucruri pentru Dumnezeu, dar ei fac aceasta fără iubirea sau încrederea ce vin dintr-o legătură personală. Din ce în ce mai mult, ei ajung să vadă pe Dumnezeu deformat și în termeni înfricoșători.

Parabola ne cheamă să privim mai de aproape la tabloul lui Dumnezeu. Ne încredem noi oare în Dumnezeu, ca fiind un Tată generos, sau ne temem de El? Uneori este mai ușor decît gîndim să păstrăm un tablou negativ al lui Dumnezeu în intimitatea minții noastre - un tablou pe care îl ținem ascuns, departe de alții și uneori chiar de noi înșine.

Tabloul Stăpînului, pe care cel de al treilea om l-a hrănit, n-a venit la lumină pînă cînd el n-a fost pus sub presiune. Tabloul nostru pe care-l avem despre Dumnezeu poate, în mod asemănător, să zacă neexaminat în adîncurile conștiinței noastre, pînă cînd niște situații de criză ne presează să devenim conștienți de faptul că există mai multă teamă sau minie decît iubire în relațiile noastre cu Dumnezeu.

MÎNIE ASCUNSĂ

La nivel individual, parabola ne somează să ne întrebăm, în mod sincer, cinstit, ce fel de tablou avem despre darurile date nouă de Dumnezeu. Creștini fiind, spunem că există un Dumnezeu care are grijă de copiii Săi, și aceasta în mod individual, și care le dă daruri. Dar, în realitate, așa simțim noi atunci cînd primim darurile materiale și spirituale pe care ni le dă Dumnezeu?

Nu este neobișnuit pentru unii care mărturisesc a fi creștini să simtă o minie ascunsă pentru faptul că Dumnezeu nu le-a dat binecuvîntările care le-ar fi plăcut lor să le dea. Uneori, se pare că Dumnezeu a dat altora mai mulți bani, case mai mari sau slujbe mai bune. Și astfel, putem avea resentimente față de darurile primite de noi. Altora, ni se pare, că le-a fost dată mai multă inteligență sau daruri mai mari, în ceea ce privește personalitatea și temperamentul. Putem avea simțămîntul că alții au mai multă energie, în timp ce noi suferim de unele dezavantaje fizice.

Dar în domeniul spiritual? Ne simțim noi, oare, amăgiți, înșelați pentru faptul că uneori alții par să fie mai spirituali, au mai mult succes în cîștigarea de suflete, sînt mai eficienți în relațiile lor cu biserica sau cu membrii familiei? Poate că Dumnezeu îi răsplătește pentru bunătatea lor. Poate că sîntem ispitiți să gîndim că Dumnezeu îi iubește mai mult. Dacă nutrim astfel de gînduri, nu este greu să sfirșim asemenea celui de al treilea om, mîniindu-ne pentru că modul, căile lui Dumnezeu de a lucra nu sînt drepte. Asemenea lui, noi, liniștiți, îngropăm darurile ce ne-au fost date și facem răspunzător cerul pentru lipsa noastră de productivitate pentru cauza lui Dumnezeu. Ne lipsește energia ce vine dintr-un simțămînt de recunoștință, un simțămînt că Dumnezeu este cu noi, că ne poartă de grijă. Dacă noi, ca membri individuali ai bisericii, nu ne încredem în Dumnezeu, împreună cu toții vom fi o biserică neliniștită și o biserică neliniștită nu este o biserică atractivă sau o biserică de succes.

Cînd evanghelistul Luca a relatat parabola talanților, el a făcut o strînsă legătură între atitudinea celui de al treilea om și lepădarea Împăratului lor de către poporul iudeu. În mod clar, primii ucenici au auzit în această parabolă o avertizare venită la timp, adresată iudeilor despre ceea ce se va întîmpla dacă ei se vor teme să

primească noua lumină pe care Domnul Hristos a adus-o.

Parabola a fost o avertizare nu numai pentru persoane luate în mod individual, ci și pentru grupe de oameni, despre ceea ce s-ar putea întâmpla acelor care nu folosesc darurile și înțelegerea, perspicacitatea ce le-au fost date. Așa cum a prevăzut Domnul Isus: „De la cel ce n-are se va lua chiar și ce are” (Luca 19,26). Parabola ne învață că atât grupurile, cât și oamenii luați în mod individual vor fi făcuți răspunzători pentru darurile ce le-au fost date.

Analizând această parabolă, putem întreba: „Ce daruri a dat Dumnezeu Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, luată ca un tot, cum și în regiunea sau locul în care ne găsim? Ce facem noi cu înțelegerea adevărului prezent ce a fost dat bisericii noastre? Iar la nivel local, ce facem noi cu darurile bărbăților și femeilor noastre? Cum integrăm noi darurile minorităților conlocuitoare în biserica sau comunitatea noastră? Ne temem atât de mult de integrarea unor daruri, încât ajungem să le îngropăm? Se poate dovedi folositor să ne întrebăm: 'Oare toți acela care se adună aici au simțămîntul că darurile lor sînt pe deplin folosite? Dacă nu, de ce nu sînt? Care ne sînt temerile în ceea ce privește darurile noastre și cum

trebuie să procedăm cu aceste temeri?

Aceasta este desigur întrebarea de bază. Teama de Dumnezeu a celui de al treilea om se află în noi toți. Ea este un semn al eredității noastre, ca fii și fiice ale lui Adam, care, auzind vocea lui Dumnezeu, i-a fost frică. Frica este un semn important de avertizare, căci „dragostea desăvîrșită izgonește frica” (1 Ioan 4,18). Dar nu trebuie să rămînem într-o atmosferă de teamă. Vestea cea bună a Evangheliei este aceea că „dragostea poate fi făcută desăvîrșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării” (1 Ioan 4,17).

SĂ RENUNȚĂM LA TABLOUL NOSTRU

Viața și moartea Domnului Isus Hristos ne oferă șansa de a renunța la tabloul lui Dumnezeu pe care îl avem, ca fiind un judecător tiran, arbitrar și un împărat exigent. În loc de acest tablou, putem accepta un tablou al lui Dumnezeu ca un părinte iubitor care ne hrănește, ca un prieten generos și gata de sacrificii de sine, ca un Mîntuitor personal. Dar a învăța să vezi și să cunoști pe Dumnezeu ca un prieten este un proces lung și individual.

Uneori aceasta poate să arate ca o luptă. Ca și crearea oricărei

legături sau relații de valoare, aceasta cere consacrare, ea cere o călătorie printr-o țară aspră. Desfășurate împotriva noastră sînt oștile celui rău, care este conștient de faptul că, atunci cînd noi încetăm a ne mai teme de Dumnezeu și în mod sincer să începem să ne încredem în El, atunci domnia răului va înceta. Dar, pe măsură ce învățăm să cunoaștem noi înșine pe Dumnezeu, teama noastră se va împuțina. Astfel, noi vom experimenta „dragostea desăvîrșită”, care „îndepărtează frica” (Vers. 18).

Noi vom ști că sîntem în mîinile lui Dumnezeu. Și nu vom fi în stare să ascundem această nouă conștiință. Nu va mai fi nevoie de „piese” ale parabolei talanților. Viața noastră va spune istoria Dumnezeului nostru și a darurilor Lui bune.

Întrebări pentru discuție:

1. Ce credem noi că reprezintă acțiunea celui de al treilea om?
2. Ce temeri avem în folosirea darurilor pe care ni le-a dat Dumnezeu?
3. Pot oare temerile noastre de integrare să fie reprezentative pentru acțiunile celui de al treilea om?

ATENȚIUNE:

*REÎNNOIȚI-VĂ DIN TIMP
ABONAMENTELE LA "CURIERUL ADVENTIST"
PENTRU 1993.
COMUNITĂȚILE CARE N-AU FĂCUT
ÎNCĂ ABONAMENTE LA CURIER,
SĂ SE ABONEZE ACUM.*

PREZENȚA TA, O ONOARE

PARABOLA OSPĂTULUI DE NUNTĂ

Matei 22,1-14

Frank B. Holbrook

Nici un participant la nuntă. Ospățul de nuntă este gata! Dar invitații refuză să ia parte la el. Violență, crimă, mobilizarea trupelor, un oraș ars! Invitațiile sînt din nou trimise celor invitați. Un oaspete - legat de mîini și de picioare - aruncat afară din sala ospățului. Elemente izbitoare în ultima parabolă pe care Domnul Hristos a adresat-o iudeilor.

Marți, cu trei zile înainte de crucificare, Domnul Isus a fost din nou prezent în incinta templului. Întreruperea de către El a comerțului ce se făcea în templu în ziua de luni încă îi mai dorea pe preoți și pe marii norodului. Ei L-au acostat în timp ce mergea prin curțile templului, vorbind cu oamenii: „Cu ce putere faci Tu lucrurile acestea, și cine Ți-a dat puterea aceasta?” (Matei 21,23).

O ALEGORIE

Domnul Isus a răspuns la aceste întrebări cu trei parabole: a celor doi fii, pilda vierilor și a nunții fiului de împărat (Matei 21,23 - 22,14). Denumite parabole (scurte istorioare ce ilustrează un singur lucru), aceste trei istorisiri sînt mai mult niște alegorii, în care amănunțele, în mod figurat, prezintă în paralel evenimente din viața reală. Intenția Domnului Hristos era vizibilă, iar conducătorii iudei s-au văzut în mod clar oglindiți în ele.

Parabola celor doi fii a prezentat necredința lor, ascunsă cu grijă față de apelul lui Dumnezeu la pocăință, atunci cînd Ioan Botezătorul anunța iminenta venire a lui Mesia. În vierii cei răi ei au văzut

mîinile lor ridicate pentru a ucide pe Mesia. În final, în alegoria nunții fiului de împărat, asupra căruia se va concentra prelegerea noastră, ei au priceput că este vorba despre încăpățînata lor respingere a harului mîntuitor al lui Dumnezeu, făcut posibil prin același Mesia.

ÎNSEMNĂTATEA ISTORICĂ

Împărăția cerului (domeniul spiritual al guvernării lui Dumnezeu), a spus Isus, poate fi asemănată cu un împărat care a făcut „nuntă” fiului său. Cînd toate pregătirile pentru această sărbătoare au fost gata, solii au chemat pe cei poftiți la nuntă (Matei 22,1-3). Alegoria este clară: Împăratul reprezintă pe Dumnezeu; fiul - pe Mesia. Căsătoria, nunta - întruparea Fiului lui Dumnezeu. Unirea dintre natura divină și cea umană într-o singură persoană, Isus Hristos, face posibilă sărbătoarea ospățului nunții. Întruparea este piatra din capul unghiului pentru întregul edificiu al mîntuirii. „Și fără îndoială, mare este taina evlaviei”, exclamă apostolul Pavel. „Dumnezeu a fost arătat (manifestat) în trup” (1 Tim. 3,16).

Oaspeții invitați erau iudei, supuși ai împăratului (Matei 22,3). Vechea făgăduință a venirii Răscumpărătorului (Gen. 3,15) a fost tezurizată de poporul Israel ca fiind unica lor speranță. Domnul Isus a declarat: „Tatăl vostru Avram a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8,56). Venerabilul patriarh, înlocuind pe altar pe Isaac cu berbeculele găsit într-un tufiș

alăturat, și-a dat seama, ca niciodată pînă atunci, cum avea să răscumpere Mesia pe toți păcătoșii, prin moartea Sa înlocuitoare. Și el s-a bucurat.

Deoarece „nunta” este o taină mai presus de puterea omenească de înțelegere, accentul Domnului Isus a fost pus asupra ospățului - măsurile luate de Evanghelle și făcute posibil de realizat prin întrupare. Ioan Botezătorul, ucenicul Domnului Hristos - cei doisprezece și cei șaptezeci - Domnul Isus Hristos personal au fost solii care au anunțat vestea cea bună în cadrul primei invitații adresate lui Israel. Mulțimi mari s-au îngrămădit să asculte atît pe Ioan, cît și pe Isus și mai tîrziu pe ucenicii Lui, dar în mare, mișcarea a cunoscut un colaps, a căzut. Așa cum spunea Domnul Hristos: „ei n-au vrut să vină” (Matei 22,3).

Dar împăratului nu-i va fi negată plăcerea de a avea pe invitații săi prezenți la ospățul nunții, așa că el a trimis o nouă invitație. De data aceasta, anunțarea s-a făcut prin cei doisprezece apostoli, plini de Duhul Sfînt și de către asociații sau partenerii lor creștini (vers. 4). Cuvîntul împăratului sublinia că ospățul era în curs de pregătire. „Juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate”. Accentul pe animalele tăiate și pe faptul că pregătirile erau gata pot fi o aluzie la Golgota. Moartea ispășitoare a Domnului Hristos confirmă toate făgăduințele legămîntului harului, schimbînd baza mîntuirii de la făgăduința la realitate (Rom. 15,8; Evrei 9,26).

Mulți iudei au neglijat, pur și simplu, această mare ocazie de mîntuire - fiind preocupați de grijile acestei vieți (fermele lor - alergarea, lupta pentru hrană și goana după strîngerea de bogății materiale). Dar starea de spirit a celorlalți s-a dovedit a fi urîtă. Solii împăratului au fost maltratați, unii au fost uciși (vers. 6). În acest fel, Domnul Isus Hristos a profetizat maltratarea, martiriul și, în general, persecutarea primilor creștini de către frații lor, cărora ei căutau să le ducă Evanghelia.

LEPĂDARE ȘI RUINĂ

Afrontul deschis adus ambelor invitații - de fapt respingerea împăratului și a fiului său - a avut ca rezultat ruina și distrugerea națiunii, reprezentată prin ordinele împăratului de a arde cetatea și a nimici pe locuitorii ei (vers. 7). Iudaismul, ca un corp colectiv, și-a pierdut poziția lui ca popor și instrument ales al lui Dumnezeu. Lucrarea, sarcina lui a fost dată altuia - bisericii creștine - Israelului spiritual (Matei 21,43; 1 Petru 2,9.10), compus din iudei și neamuri și anume dintre aceia care cred în Isus Hristos (Gal. 3,27-29; 6,15.16).

Deoarece ospățul nunții continua să fie gata, împăratul a trimis un nou set de porunci; slujitorii lui trebuia să caute pe oamenii care trăiau dîncolo de limitele cetății (arse acum), la drumuri și la garduri și să-i invite să vină imediat la ospățul nunții. Acestea sînt neamurile, fiind și ei supuși ai împărăției (Fapte 14,15-17), dar, în mare măsură, în necunoștința de Mesia cel făgăduit și prevederile sau măsurile Evangheliei. De data aceasta, solii au avut succes. Mulți au fost găsiți și ei au răspuns invitației pline de bunăvoință a împăratului (Matei 22,10).

Cea de a treia invitație a împăratului este ceea ce creștinii numesc a fi însărcinarea sau mandatul Evangheliei: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh” (Matei 28,19). În acea scurtă poruncă, Isus a acoperit întreaga eră creștină. Această însărcinare n-a fost niciodată revocată. În limba originală, timpul sugerează faptul că intenția poruncii împăratului era: „Mergeți iarăși și iară”, pînă cînd sala de ospăț se va umple (Matei 22,9). Sala ospățului, plină de oaspeți, reprezintă biserica, comuniunea celor credincioși. Pînă cînd timpul de probă al neamului omenesc se termină, porunca împăratului dată slujitorilor săi, în termeni moderni, sună astfel: Evangelizați!

JUDECATA FINALĂ

Dar un ton ce nu prevestea nimic bun se face auzit alături de succesul slujitorilor de a aduna pe oaspeți la nuntă. El „au strîns pe toți pe care l-au găsit, și buni și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți” (Matei 22,10).

Aceasta este cea de a treia parabolă (așa cum este raportată de Matei), în care Domnul Isus scoate în relief faptul că biserica luptătoare este un amestec de bine și rău, de sincer și nesincer. O astfel de situație cheamă, în cele din urmă, la un proces de separare: neghina trebuie să fie despărțită de grîu (Matei 13,41.42), peștele cel bun de peștele cel rău (vers. 47-50), cei ce erau îmbrăcați nepotrivit de cei ce erau îmbrăcați cum se cuvine pentru ospățul de nuntă (Matei 22,10-13). Biserica atrage și reține atît ceea ce este bun, cît și ceea ce este rău.

Acum, alegoria la brusc o tur-nură neașteptată. Oaspeții stau la locurile lor, așteptînd ca împăratul să vină să-și ocupe locul său, astfel ca ospățul să poată începe. O ușă se deschide și împăratul intră ca să-și „vadă” oaspeții. Verbul „a vedea” are și sensul de a „reexamina” sau „inspecta”, așa cum un general își trece în revistă trupele sale. Este o „privire” cercetătoare, meditativă, estimativă.

Domnul Hristos descrie în termeni alegorici judecata finală. Aceasta este evidențiată de felul în care oaspetele îmbrăcat nepotrivit pentru ocazia aceea a fost dat afară din sala de ospăț (legat de mîini și de picioare). Este arătat, de asemenea, prin folosirea de către El a expresiilor: „întinericul de afară” și „plînsul și scrișnirea dinților” (vers. 13). Amîndouă expresiile apar și în altă parte a Scripturilor în legătură cu condamnarea celor răi la judecata finală (Matei 8,11.12; 13,39.42.47.50; 24,50.51; 25,29.30).

HAINA CEA BUNĂ

Acum sublinierea se schimbă de la răspunsul cel bun față de in-

vitație, la pregătirea cuvenită pentru ospăț. Isus nu explică figura de stil folosită: „haina de nuntă”. Totuși, cheia biblică pentru identificarea ei poate fi găsită într-un cuvânt folosit pentru a descrie descoperirea de către împărat a oaspetelui îmbrăcat necuvenit. Matei 22,11 spune ad literam: „un om, care nu se îmbrăcase cu haina de nuntă”.

Ideea descrierii caracterului acceptabil sau inacceptabil, folosind figura de stil a hainei, își are rădăcina în Vechiul Testament. „Iar îngerul ... a zis: 'Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el'” (Iosua, marele preot, care reprezenta Israelul post-exilic). „Apoi a zis lui Iosua: 'Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haina de sărbătoare’” (Zah. 3,4). În mod asemănător, Isaia redă bucuria Sionului: „Căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii” (Is. 61,10).

Folosind același termen (a se îmbrăca), apostolul Pavel spune: „Toți cei care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos” (Gal. 3,27). Ce înseamnă „a te îmbrăca cu Hristos”? Printre alte lucruri, aceasta arată că unirea adevăraților credincioși este atât de

strânsă, încât gândim și acționăm așa cum Domnul Isus ar gândi și ar acționa. Cel ce primește această „haină” este primitorul neprihănirii Domnului Hristos, atât a neprihănirii atribuite, ca un dar, cât și a neprihănirii împărtășite, prin harul Său transformator (1 Cor. 1,30).

Așa cum a anunțat îngerul, în dezbrăcarea lui Iosua, marele preot, există un proces paralel în a fi gata pentru ospățul împăratului. Există o dezbrăcare „a omului vechi” sau „natura cea veche cu faptele ei” și îmbrăcarea cu „omul cel nou”, natura noului convertit (Ef. 4,22-24; Rom. 13,13.14; Col. 3,5-11).

Cînd păcătosul vine la Dumnezeu, pocăindu-se și mărturisind păcatele sale, și prin credință acceptă pe Domnul Hristos ca Domn și Mîntuitor al său personal, el este iertat și îmbrăcat cu Hristos, cu neprihănirea Sa. Și în această „haină”, această legătură de unire, el continuă procesul de transformare a harului.

„Apoi”, face apostolul apelul, „îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții; și dacă unul are pricină să se plîngă de

altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîririi” (Col. 3,12-14; Apoc. 19,8).

Ospățul de nuntă încă mai este gata. Oaspeții încă mai sînt adunați în sala bisericii printr-o vestire mondială a Evangheliei celei veșnice (Apoc. 14,6). Conform profețiilor, noi trăim acum în timpul în care împăratul își cercetează invitații, ale căror nume sînt „scrise” în cartea vieții (Dan. 7-9; Apoc. 14,6.7). Ai răspuns invitației care apela la „onoarea prezenței tale”? Ești gata pentru ospățul nunții, îmbrăcat în „haina cuvenită, cea dreaptă” pentru ocazia aceasta? „Căci mulți sînt chemați, dar puțini sînt aleși” (Matei 22,14).

Întrebări pentru discuție:

1. Unde ne încadrăm noi în parabola „ospățului nunții fiului de împărat”?

2. Cum este cineva „gata” pentru ospățul nunții?

3. Cum îți place ideea cercetării de către împărat a oaspeților săi, comparată cu judecata finală? De ce?

"MULTI DINTRE CEI CE SE NUMESC CREȘTINI, SÎNT NUMAI OAMENI MORALI. EI AU RESPINS ACEL DAR CARE ERA SINGURUL CE PUTEA SĂ-I FACĂ ÎN STARE SĂ ONOREZE PE HRISTOS, REPREZENTÎNDU-L ÎN LUME...

ACEIA CARE RESPING DARUL NEPRIHĂNIRII DOMNULUI HRISTOS, RESPING ACELE ÎNSUȘIRI ALE CARACTERULUI, CARE I-AR FACE FII ȘI FIICE ALE LUI DUMNEZEU."

E.G. WHITE
PARABOLE, ed. 1980, pag. 249.250.

CRESCÎND, EXTINZÎNDU-NE, SLUJIND

PARABOLA
ALUATULUI

Matei 13,33

Janet Leigh Kangas

Mașina automată de făcut pâine este cea mai nouă înlesnire pentru gospodine, în mod deosebit pentru acelea care îmbină activitatea casnică cu aceea a unei alte profesii. Nu ai de făcut decât să pui ingredientele în cilindrul de metal pentru copt, să stabilești ora când ai nevoie de pâine proaspătă, numeri spre înapoi orele necesare și stabilești momentul în care mașina să înceapă procesul facerii pâinii.

La ora programată, mașina minune începe să învîrtească dispozitivul de amestecat și frământat ce se află la baza cilindrului, pentru a începe să amestece și să frămînte aluatul. Apoi se oprește pentru ca pâinea să crească. „Creierul” mașinii transmite dispozitivului de frământat momentul când să înceapă iarăși cea de-a doua frământare. Când coca a mai crescut o dată, „creierul” transmite cuptorului să intre în funcție, iar mai târziu, în mod automat, închide totul, sfîrșind întregul proces al facerii pâinii. Pentru a avea la micul dejun pâine proaspătă, pâine care să fie făcută în cursul nopții, nu trebuie decât să scoți pâinea din mașină și să îndepărtezi dispozitivul de amestecat de pe partea posterioară a pâinii coapte.

Dar cheia acestui întreg proces este acțiunea de dospire, de creștere a drojdiei. Făina, apa și alte ingrediente se vor coace într-o bucată de pâine nedospită și grea, fără acțiunea drojdiei sau aluatului. Deoarece majoritatea dintre noi preferă o pâine mai ușoară (crescută), putem înțelege de ce Mintuitorul face referire la aluat pentru a ilustra „puterea reînviatoră și transformatoare a harului lui Dumnezeu” (P.D./ed. 1980/p. 68).

DOUĂ ALUATURI

Cu toate acestea, cuvîntul „aluat”, folosit în Vechiul Testament, avînd o însemnătate opusă, era folosit și în timpul Domnului Hristos, căci El a avertizat împotriva aluatului fățarniciei Fariseilor și Saducheilor (Matei 16,6). În Vechiul Testament, aluatul era un simbol recunoscut al corupției spirituale - aluatul răutății. În mod natural, ne întrebăm atunci: „De ce a folosit Isus aluatul - un simbol obișnuit al răutății - ca un simbol al împărăției cerului?”

Bazat pe „puterea reînviatoră și transformatoare” a aluatului, intenția Domnului Hristos a fost poate aceea de a pune în contrast o putere cu cealaltă și să descopere faptul că noi nu avem nevoie să luăm poziție de partea puterii păcătoase ce este atît de inerentă în noi. Această putere poate fi nimicîată tot atît de radical, cum israeliții curățau ei înșiși tot aluatul din casele lor, mai înainte de săptămîna Paștelor, și să fie înlocuit de aluatul împărăției.

De aceea, Pavel scria: „Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sînteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului” (1 Cor. 5,7,8). Să reținem faptul că aluatul cel vechi trebuie să fie „măturat”, aruncat afară. Apoi, vine Domnul Hristos cu o ilustrație a noului aluat. „Împărăția cerului este asemenea aluatului” (Matei 13,33). Cele două aluaturi, cel vechi și cel nou, nu pot crește alături unul de altul. Nu, ele sînt o experiență „neîntreruptă”,

una precedind pe cealaltă, sfîrșind acolo unde începe cea nouă.

Să examinăm „noul aluat”. Ellen White descrie efectele lui asupra persoanei: „Primit în inimă, aluatul adevărului va controla și va dirija dorințele, va curăți gîndurile, va îndulci temperamentul. El va înviora facultățile mintale și energiile sufletului; va mări puterea de a simți și a lubi” (P.D./ed. 1980/p. 71).

Cu toate acestea, puterea dă-tătoare de energie poate fi cu greu ținută înăuntrul omului. Asemenea vaporilor din aluat, care umflă bășicile de aer din aluatul de pîine, aluatul ceresc se revarsă din inimi pline, pentru a pătrunde în altele. Astfel că „împărăția cerului se aseamănă cu un aluat și vestea ei cea bună începe să se ridice dinăuntrul inimilor noastre. Aceasta explică declarația lui Luca: „împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru” (Luca 17,21).

Puteți citi despre natura acestel împărății în Luca 4,18. Ea predică Evanghelia la cei săraci; vindecă pe cei cu inima zdrobită; vestește eliberarea robilor de război; dă orbilor vederea; pune în libertate pe cei apăsați. Acest aluat ceresc al împărăției lui Dumnezeu (solia eliberării de păcat) se va extinde dinăuntrul nostru, în lumea întreagă.

Acum, aproape că putem armoniza simbolismul celor două aluaturi. Prima folosire, în Vechiul Testament, simboliza eliberarea, scăparea de aluatul puterii lui Satana, în vreme ce noua folosire simbolizează solia harului și cuprinde lumea, pentru a o elibera de puterea lui Satana.

ELIBERAREA ALUATULUI

Adesea, în istoria pămîntului, Dumnezeu a eliberat aluatul ce trebuia să cuprindă lumea. La început, El a eliberat și a trimis pe israeliți din Egipt, pentru a glorifica pe Dumnezeul cerului înaintea lumii antice. Dar încercarea aceasta a dat greș. Atunci a venit Isus pe pămînt la data stabilită, pentru a muri - începutul mișcării creștine a Noului Testament. Însă gloria ace-

tei mișcări s-a pierdut în cele din urmă în Evul Mediu. Dumnezeu a activat din nou aluatul prin „Reformațiune”, dar această mișcare, deși foarte largă, nu a fost destul de categorică în reformele ei. În 1844, orologiul lui Dumnezeu, conform profeției, a marcat ceea ce noi credem a fi timpul de pe urmă. Mileriții au fost chemați să la aluatul împărăției, solia eliberării de sub puterea lui Satana și să-l ducă lumii. Dezvoltîndu-se în mișcarea adventă, cele trei trîmbițe au început să sune, a doua alăturîndu-se primei și apoi a treia, pînă cînd astăzi toate trei fac să răsune pămîntul. În 1970, adventiștii au putut raporta că solia a pătruns în 184 din cele 215 țări ale lumii, ce sînt în mod oficial recunoscute de Națiunile Unite.

Strălucirea acestui tablou se întunecă totuși atunci cînd mișcarea evanghelică vine cu conceptul „grupurilor de oameni”, evidențiind eșecul lumii creștine. În lume, raportează această mișcare, există aproximativ 12.000 de grupe de oameni care nu au acces la o mărturie creștină sau la o Biblie în propria lor limbă. În adevăr, creștinătatea reprezintă numai 30% din populația lumii (Adventiștii spun că au 6,7 milioane de membri la o populație de 5,4 miliarde, aproximativ 1 la 800).

În 1986, la Comitetul de toamnă ținut la Rio de Janeiro, conducătorii adventiști au stabilit propria lor metodă de calculare a „regiunilor” ce mai rămîn să fie cuprinse de aluatul cerului. Lumea a fost împărțită în 5500 unități geografice, cu aproximativ un milion de oameni fiecare. Aceste unități de cîte un milion au fost examinate pentru a determina extinderea aluatului prezenței adventiste sau lipsa acestuia. Aluatul adventist a fost găsit în aproximativ 3200 din aceste unități. Aceasta înseamnă că mai rămîn 2300 unități, cu o populație de un milion de oameni fiecare, în care noi nu avem un aluat care să lucreze.

Unde sînt acestea? Iată cele „cinci mari” ținte ce mai sînt încă

de atins de către aluatul ce se revarsă.

- China are 900 de astfel de unități de cîte un milion, în care nu s-a intrat;

- Nordul Indiei, cu 350 de unități;

- Orientul Mijlociu, cu 223 unități;

- Cele două diviziuni europene (incluzînd teritoriile lor misionare din Africa de Nord, Pakistan și Afganistan), cu 202 unități;

- Asia Centrală (fosta U.R.S.S.) cu 83 de unități.

Cifrele sînt rigide și inflexibile - chiar reci. O matematică simplă ne aduce la tăcere. Populația globului crește cu aproximativ 330.000 de suflete pe zi. Membrii Bisericii Adventiste cresc cu aproape 2000 pe zi.

RĂSPUNSUL OMULUI

Pentru noi, a răspunde „vom strînge toți banii necesari și vom termina lucrarea” este o naivitate omenească, tot la fel ca și făgăduința israeliților „vom face tot ce a zis Domnul!” (Ex. 19,8). Primul pas în lucrarea de însănătoșire este aceea de a admite că slujba, lucrarea aceasta depășește capacitățile omenești.

Aceasta ne cheamă să ne întoarcem noi înșine cu acel aluat ce crește și clocotește în inimile noastre către Duhul Sfînt, rugîndu-ne pentru puterea ploii tîrzie. Serva Domnului era foarte precisă cu privire la felul în care să ne rugăm, cerînd ca ploaia tîrzie să vină și să umple vasele noastre de lut:

1. Lasă, Doamne, ca lumina glorioasă a înger, unit cu cel de al treilea înger, să lumineze asupra mea.

2. Dă-mi un loc, o parte în lucrare.

3. Îngăduie robului tău să dea glas soliei.

4. Lasă-mă să fiu un conlucrător cu Isus Hristos” (The Upward Look, Privind în sus, p. 283).

Aceste patru puncte ale rugăciunii se axează toate pe răspîndirea Cuvîntului. „Nouă ni se va da Duhul Sfînt”, spunea ea, „după

capacitatea noastră de a-L primi și după iscusința noastră de a-L transmite și altora" (E.G. White, Scrisoarea 54/1894).

CE URMEAZĂ APOI?

Dacă, în adevăr, cronometrul lui Dumnezeu eliberează aluatul împărăției spre a se revărsa în lume, cel puțin în cele patru puncte menționate mai sus, atunci de ce a fost numai un succes parțial, atita vreme cât aluatul este o forță atât de puternică și pătrunzătoare?

Convingerea mea personală este aceea că aluatul, deși eliberat și amestecat înăuntrul trupului bisericii lui Hristos, el trebuie să fie activat de Duhul Sfânt, mai înainte ca lucrarea lui să se realizeze. Ca lucrul acesta să aibă loc cu noi, ca popor, avem nevoie de o reînviore a adevăratei sfințenii, care, spune Ellen White, trebuie să fie „prima noastră lucrare” (1 SM/121). Între timp, Dumnezeu continuă să ne dea posibilități pe care noi nu le putem fructifica (capacitate fără putere).

Dacă poporul lui Dumnezeu nu se ridică și să trăiască experiența necesarei reînviore, ce se va

întimpla atunci? Există un punct, dincolo de care Dumnezeu nu ne va mai lăsa nouă lucrarea. Lucrarea pe care noi am fi putut avea fericirea s-o îndeplinim va fi făcută de îngeri (1 SM/118).

Și iarăși, ca în Ziua Cincizecimii, „sabia Duhului, ascuțită din nou cu putere și scaldată în fulgerele cerului”, își va tăia drum „prin necredință” (A.A./38). Se va vedea atunci că Dumnezeu ia conducerea lucrării în propriile Sale mâini (T.M/300). Privind la Europa de răsărit și la Asia centrală, nu este aceasta ceea ce noi vedem acum? Și aceeași putere ce și-a tăiat drum prin comunism, tot așa de ușor își poate tăia drum prin necredința lumii hinduse, budiste și musulmane. Sînteți de acord?

Să ne reamintim Romani 9,28: „Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pămînt Cuvîntul Lui” (Rom. 9,18). Și noi știm că Dumnezeu poate face ca pietrele să vestească Evanghelia. Dar putem noi aștepta binecuvîntarea vieții veșnice, dacă lăsăm ca Dumnezeu să termine lucrarea, uitînd aluatul pe care El ni l-a dat?

Răspunsul este acela de a cere puterea Duhului Sfînt - în primul rînd pentru a ne face în stare să împlinim condițiile pentru ploaia timpurie (mărturisire, umilință, pocăință, rugăciune stăruitoare) (1 SM/121) și, în al doilea rînd, să ne pregătească pentru ploaia tîrzie. Pentru a primi această dublă binecuvîntare a Duhului Sfînt, am fost învățați „să căutăm acest lucru, să ne rugăm pentru el; să credem în el” (Evangh./701). Și nu pentru aceasta avem noi oare Săptămîna de Rugăciune?

Întrebări pentru discuție:

1. În Vechiul Testament, aluatul a fost un simbol al păcatului. De ce l-a folosit totuși Domnul Hristos pentru a ilustra creșterea împărăției Sale?

2. Care patru evenimente identifică autorul în legătură cu revărsarea aluatului spiritual în lume? Care este reacția ta cu privire la argumentul pe care autoarea îl dezvoltă în legătură cu acest subiect?

3. Cum ne ajută parabola aluatului să înțelegem împlinirea marii însărcinări primite?

ÎN CURÎND VOR APARE ÎN EDITURA NOASTRĂ:

- FII SI FIICE ALE LUI DUMNEZEU

E.G.WHITE

- DIVINA VINDECARE

E.G.WHITE

- ADVENTISTII DE ZIUA A SAPTEA CRED...

O EXPUNERE BIBLICA
A CELOR 27 DE PUNCTE FUNDAMENTALE
DE CREDINTA ALE BISERICII A.Z.S.

BISERICA - DE CE NU ESTE DESĂVÎRȘITĂ ?

PARABOLA
NEGHINEI

Matei 13,24-30

Joel N. Musvosvi

„La începutul lucrării Domnului Isus, mulțimea Îl urma cu entuziasm. La primul an al activității Sale se face adesea referire ca fiind un an al popularității. Dar, în cursul celui de al doilea an al lucrării Sale, deschiderea față de învățăturile Sale s-a deplasat în mod treptat către o atitudine de crescândă opoziție, în mod deosebit din partea conducătorilor iudei, care au influențat poporul spre necredință.

Această schimbare de atitudine L-a făcut pe Domnul Isus să-și modifice metoda de învățare și a determinat o creștere a folosirii parabolilor. În acest fel, El a putut clarifica solia ucenicilor Săi credincioși, în același timp ocrotindu-i de vrăjmașii care acum Îi urmăreau pașii.

Cuvîntul „parabolă” înseamnă un gând așezat alături de altul cu scopul comparației, un adevăr spiritual în veșmîntul obișnuitului. Isus a folosit adesea parabolele pentru a comunica adevăruri dificile care erau întimpinate cu rezistență. De aceea, facem bine să descoperim condițiile imediate în cadrul cărora au fost rostit parabolele, pentru a înțelege și aprecia adevărul central pe care Domnul Isus intenționa să-l rostească.

În Matei 13, Domnul Isus vorbește despre un semănător care a semănat grâu în țarina sa. Noaptea, un vrăjmaș a aruncat neghină în același ogor. La început, grâul și neghina au crescut la fel, aceasta pînă cînd spicul a început să se arate. Slujitorii, descoperind neghina printre grâu, au spus acest lucru stăpînului, care a stabilit că această neghină era lucrarea unui vrăjmaș. Slujitorii au întrebat dacă n-ar trebui ca să smulgă neghina, dar stăpînul n-a fost de acord și aceasta în folosul grîului, care

putea fi vătămă în această acțiune. Ce povestire - așa de simplă și totuși atât de profundă!

TEMA MARI LUPTE

Helmut Thielicke, cunoscutul teolog și pastor german, scrie în cartea sa „The Waiting Father” (Tatăl care așteaptă): „Această parabolă vorbește despre o amenințare neagră, o putere misterioasă care este pretutindeni la lucru” (p. 72). El continuă, spunînd că această putere întunecată nu se limitează la centrele neleguirii sau răutății, ci este la lucru chiar în consiliile episcopilor, în sălile de studiu ale teologilor și chiar la amvoane.

În această parabolă, Domnul Isus subliniază în mod clar tema marii lupte, evidențiind două puteri la lucru în lumea noastră. În interpretarea sa, Domnul Isus a spus: „Cîmpul este lumea”. În această dramă cosmică, noi găsim două puteri care folosesc influența lor pentru a controla lumea - Hristos și Satana. Fiecare suflet omenesc este născut pe un cîmp de luptă și astfel, în mod obligatoriu, devine un participant la acest conflict. Nimeni nu este un spectator. Fiecare acțiune a noastră își aruncă greutatea ei de partea unuia sau a altuia dintre cei cuprinși în acest conflict.

Bătălia se duce atât la un nivel cosmic, cît și la un nivel personal, mintea omului fiind cîmpul de luptă. Serva Domnului scoate în evidență faptul că cea mai mare dintre toate bătăliile se dă în inima omului (C.C.Hr./37.38). De aceea, noi nu trebuie să trăim ca și cînd totul ar fi liniștit și în pace, pentru că Universul întreg este pe picior de război.

Parabola Îl prezintă pe Domnul Isus ca fiind stăpînul ogorului și care a semănat grâu ziua'n amiaza mare. Dumnezeu nu are nimic de

ascuns. El chiar Se oferă pe Sine cercetării creaturilor Sale, folosind un sistem deschis de comunicare.

El seamănă sămînța bună, „pentru că orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorîndu-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1,17). După propria Sa interpretare, grîul reprezintă copiii împărăției (Matei 13,38). În Isaia 61,3 se face referire la ei ca fiind „terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului”, al căror scop sau țintă este aceea de a trăi slujind „spre slava Lui”. Copiii lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă trebuie să dea pe față o ascultare radicală, care să demonstreze că ei sînt puși în mișcare de o putere mai înaltă, harul cel puternic al lui Dumnezeu.

UN CĂLCĂTOR AL LEGII

„Dar pe cînd dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grîu și a plecat” (Matei 13,25). Iată, aceasta este puterea întunericii. Satana seamănă sămînța lui... noaptea; el nu îndrăznește, nu are curajul să prezinte faptele sale la lumina zilei. Prin înșelare, informații greșite, jumătăți de adevăruri, el seamănă un seceriș de distrugere în viața bărbaților și femeilor. Prințul întunericii a blestemat lumea și o conduce la nimicire.

El seamănă două feluri de sămînțe - grîu și neghină -, folosind două timpuri pentru semănat: ziua și noaptea. Unul seamănă pentru a asigura un seceriș, celălalt, pentru a zădărnici secerișul. Unul este cinstit, drept, celălalt este înșelător. În final, secerișul are două destinații: în hambar sau în foc.

Aceste contraste prezintă semnele de hotar ale celor două împărății. Cel ce seamănă neghină nu este proprietarul ogorului; el este activat numai de răutate. Izvorul răului din lumea noastră nu este ignoranța, slăbiciunea sau imperfecțiunea. Nu, Domnul Hristos spune: „Un vrăjmaș a făcut aceasta” (Ver. 28).

Să reținem că strategia vrăjmașului este aceea de a semăna neghină, plantă ce seamănă foarte mult cu grîul. Satana lucrează prin imitație. Calea rătăcirii este așa de aproape de calea adevărului, încît cineva poate gândi că el aleargă pe o cale, în timp ce, în realitate, el

aleargă pe cealaltă. Astfel, în primul secol al erei creștine, zelul pentru adevăr a făcut ca biserica să cucerească lumea, dar, în veacurile ce au urmat, un spirit de compromis a avut ca efect cucerirea bisericii de către lume.

În timp ce grîul și neghina sînt foarte asemănătoare la înfățișare, ele sînt tot atît de diferite în roadele lor ca și timpul cînd au fost semănat - ziua și noaptea. Modificări exterioare nu aduc o regenerare. Educația, cultura și exercitarea voinței... „pot produce o corectă comportare exterioară, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie” (C.C.Hr./14).

Slujitorii din parabolă întrebă pe stăpînul lor dacă ei trebuie să scoată neghina din rădăcini. Stăpînul îi reține, ca nu cumva, în zelul lor de a smulge neghina, să smulgă și grîul. Strategia Domnului Hristos cere să așteptăm pînă la seceriș.

În decursul întregii istorii a marii lupte, Dumnezeu a avut mare răbdare cu răul. El are un scop glorios în această aparentă amîinare. Îndelunga răbdare divină caută să ofere ocazii de pocăință și transformare. Pe lîngă aceasta, Dumnezeu dorește să îngăduie principiilor răului să se maturizeze și să se evidențieze. Păcatul trebuie văzut de către toți ca fiind nespun de distructiv. Numai atunci El va aduce la îndeplinire eradicarea permanentă a păcatului din Univers.

UNICUL PURIFICATOR

În timpul celor de al treilea și al patrulea secol, Donațiștii, un grup ce a fost foarte zelos pentru puritatea bisericii, au încercat s-o curețe, îndepărtînd din mijlocul ei pe orice ipocrit. Ei au excomunicat pe orice păcătos identificat ca atare. Dar lucrul acesta n-a dat loc decît la divizare și nu la reformațiune. A încerca să cureți biserica prin mijloace omenești este zadarnic. Duhul Sfînt este instrumentul divin însărcinat cu lucrarea de purificare a bisericii.

Stăpînul a spus: „Lăsați-le să crească amîndouă împreună pînă la seceriș” (vers. 30). În fiecare veac, în fiecare generație, adevărul și falsitatea au existat împreună.

Confruntat cu această problemă a binelui și răului din biserică, Martin Luther a dezvoltat conceptul unei mici biserici, în mijlocul celei mari. Cel drept și credincios locuiesc în mijlocul celor neconvertiți. Luther s-a referit la acest prim grup ca fiind biserica invizibilă, din mijlocul celei vizibile, compuse din cei cu inima curată, cunoscuți numai lui Dumnezeu.

Ea este invizibilă pentru că ochiul omenesc nu poate determina cine aparține ei, bisericii. Domnul Hristos face referire la aceasta atunci cînd spune: „Atunci, din doi bărbați care vor fi la cîmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată” (Matei 24,40.41).

Oare ce ne spune Domnul Isus prin această parabolă, în aceste zile de pe urmă? Noi am văzut cum vrăjmașul lucrează prin imitație. Ispitindu-L pe Domnul nostru, Satana a apărut ca un înger de lumină. Dar Domnul Hristos l-a biruit printr-o clară cunoaștere a voii lui Dumnezeu Tatăl.

În drama finală a răscumpărării, diavolul va lua chipul persoanei Domnului Hristos, astfel încît să poată înșela lumea. Mîntuitorul nostru ne-a avertizat cu privire la faptul că înșelăciunea va fi atît de asemănătoare cu adevărul, încît pînă și cei aleși au nevoie să fie în gardă (vers. 24).

Satana va imita doctrina și felul de viață. Singura noastră siguranță este o personală și profundă cunoaștere a Cuvîntului lui Dumnezeu și o vie legătură cu Stăpînul. O religie teoretică nu va putea face acest lucru. O cunoaștere de mîna a doua se va dovedi a fi inadecvată. Noi trebuie să studiem Cuvîntul așa cum n-am făcut-o nîciodată pînă acum.

Marea luptă este aproape să se sfîrșească. Atunci se va strînge secerișul. Grîu... sau neghină? Alegerea ne aparține.

Întrebări pentru discuție:

1. Ce ne spune folosirea parabolilor de către Domnul Hristos, despre modul în care noi va trebui să prezentăm adevărul?

2. Cum ilustrează această parabolă tema marii lupte?

3. Ne spune oare astăzi ceva parabola grîului și a neghinei despre modul de a trata cu păcatul din biserică; ce anume?

UN ZEL LIPSIT DE VIAȚĂ, ÎN TIMP CE AȘTEPTĂM REVENIREA DOMNULUI

PARABOLA FECIOARELOR DE PLUMB

Matei 25,1-13

Miky Ryan

lată-i cum merg, mărșăluind și iar mărșăluind unul câte unul. O, cât de eleganți sînt ei în uniforme lor albastru cu roșu. Ghetele lor, cu carîmbul înalt, cu șireturi și cu jambiere albastre, pun în evidență pălăriile lor de dril cu pene. Puștile sînt purtate pe umeri exact în poziția cea bună. Tobele bat cadențat. Tabloul este cîmpet: visul poate începe. Fapte eroice și bravuri inundă scena, fum și zgomot de arme fac ca teatrul de luptă, cîmpul de bătălie să fie sufocant, în timp ce scheme ale unor mari operațiuni, eforturi și luptă încep să umple mintea copiilor care au fost atrași de vraja jucăriilor soldaților de plumb.

În centrul imaginației copilului se află soldați, actori de frunte, superstaruri, pe care el i-a ales ca să dea viață, să joace piesa. Reconstituirea copiilor nu ne poate alarma, pentru că marele conflict care separă atît de nemilos pe învingători de învinși a devenit numai o slabă amintire, iar farmecul soldaților de plumb, numai ceva imaginar.

CONFLICTUL REAL

Poporul lui Dumnezeu este cuprins într-un conflict - un conflict care va separa, în curînd, pe învingători de învinși. Lucrarea de slujire a Domnului Hristos pe pămînt s-a concentrat asupra venirii Împărăției. În una dintre cele mai captivante dintre parabolele Sale cu privire la Împărăție, Domnul Hristos a ales zece fecioare, care să fie personajele principale în conflictul acestei drame. Fecioarele

au fost centrul parabolei, tragismul fiind ales în mod special de Domnul Hristos, pentru a provoca un simțămînt al urgenței. El dorea să schimbe ceea ce părea distant și imaginar în realitate.

Domnul Hristos nici măcar n-a avut intenția ca ele să devină fecioare de plumb, trecute apoi în nisipul timpului, pînă cînd aveau să devină jucării simbolice ale unei povestiri imaginare, care să sară, să se învrtească de jur împrejurul minții tinerilor creștini. El dorea ca ele să fie zece fecioare, luptători în marele conflict al veacurilor, vii și care respirau și așteptau o reală și iminentă venire a Împărăției.

În parabola celor zece fecioare (Matei 25,1-13), Domnul Hristos înfățișează venirea pe curînd a Împărăției, ca un mire ce este pe drum spre sala de ospăț a nunții sale. Urgența ce se înțelege printre rînduri este aceea că Domnul Isus Hristos revine, Împărăția Sa se apropie. Chiar de la început parabola se concentrează asupra celor zece fecioare. Versetul 2 descrie că cinci dintre ele erau fecioare înțelepte, iar cinci, fecioare neînțelepte. Ele așteaptă, în întuneric, să meargă cu mirele la ospățul nunții. Domnul Hristos nu lasă pradă speculației ceea ce deosebește fecioarele înțelepte de cele neînțelepte. La începutul parabolei, El arată că singura deosebire, singurul lucru care le deosebește este acela că unele au uitat să albească ulei în candelile lor, iar celelalte nu au uitat. Sînt acelea care au cumpărat ulei pentru candelile lor și acelea care au uitat să

se intereseze de ulei pentru candelile lor.

Și parabola continuă. Toate cele zece fecioare au adormit. Iar la miezul nopții a venit mirele. Cinci fecioare și-au aprins candelile și au plecat cu mirele, iar cinci, înnebunite, au dat fuga să cumpere uleiul pe care n-au putut să-l împrumute. Mirele a plecat cu cele care transmiteau lumină în întuneric, nunta a început și ușa a fost închisă. Cele cinci fecioare nechibzuite au descoperit curînd că miezul nopții nu este timpul potrivit pentru a cumpăra ulei. Magazinul era închis și lămpile, candelile lor au rămas în întuneric. Cu toate acestea, dorind cu disperare să ia parte la ospățul nunții, acest eveniment unic al vieții, au alergat la locul unde se ținea nunta și au cerut să intre. Dar ele au auzit pe mire spunînd: „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc“.

Prin contrast, „cele înțelepte au luat cu ele și undelemn în vase. (Ele) primiseră harul lui Dumnezeu, puterea transformatoare și iluminatoare a Duhului Sfînt“ (T.V./ed. 1981/p. 361).

O întrebare critică se impune din această parabolă. Cum se poate CUMPĂRA Duhul Sfînt? Și cum pot să știu că sînt plin cu această extraordinară putere, pentru ca voința mea, dorințele mele, acțiunile mele să nu mai fie ale mele, ci ale Aceluia care m-a umplut? Toate celelalte întrebări dispar ca nemaifiind importante. Problema nu este aceea de a fi un instructor la Școala de Sabat, un diacon, un prezbiter, nici chiar cantitatea de zecime pe care o dăm. Participarea la serviciile divine ale bisericii sau a fi coordonatorul activității grupelor Școlii de Sabat sau a fi în fruntea strîngerii de fonduri pentru acțiunile bisericii, nici una dintre acestea nu pot servi ca un înlocuitor al faptului de a fi plin de Duhul Sfînt. Căci numai aceia care sînt plini de Duhul Sfînt vor merge cu Domnul Hristos în ceruri. Cei care n-au făcut pregătirile necesare sau n-au „cumpărat“ Duhul Sfînt vor fi lăsați în urmă, uitați, pierduți în întunericul cel veșnic.

CUMPĂRÎND DUHUL SFÎNT

Deci, cum pot eu să cumpăr Duhul Sfînt? Biblia nu cuprinde, nu este asemenea unei cărți de bucate care să arate pas cu pas urmărirea unei rețete pentru a obține această putere. Cu toate acestea, cumpărarea Duhului Sfînt nu este un proces misterios cu o formulă cunoscută numai de către clerici. Biblia se referă la Duhul Sfînt atît ca la ceva ce trebuie cumpărat și, de asemenea, ca la un dar. Amîndouă descrierile sînt corecte. Duhul Sfînt este un dar de la Tatăl, trimis de Domnul Isus și nu costă absolut nimic. Și, cu toate acestea, se cere totul pentru primirea acestui dar. Să analizăm trei pași simpli în obținerea Duhului Sfînt.

1. NOI TREBUIE SĂ NE DĂM PE NOI ÎNȘINE

Cînd Biblia declară că uleiul trebuie să fie cumpărat, ea admite două lucruri. Primul, că uleiul este o valoare și al doilea, că ceva de valoare trebuie dat pentru a-l primi. Ce este ceea ce trebuie să dau? Trebuie să mă dau pe mine însumi. Trebuie să dau la o parte orice slujire egoistă, să-mi mărturisesc păcatele și să mă sprijin în totul pe Isus. Să gîndim împreună la aceasta. Cuvintele Domnului Isus din Ioan 16,7 sînt foarte explicite: „Dacă nu Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi“. De ce era așa de important ca Domnul Isus să plece? Ce S-a dus să facă El? El S-a dus pentru a deveni Apărătorul și Mîntuitorul meu (1 Ioan 2,1). Trebuie să recunosc și să mărturisesc starea mea neajutorată, să recunosc rolul Domnului Isus în ceruri și să-L am ca singura mea speranță. Mirele, și nu fecioarele, ține în mînă cheile de la ușă.

2. NOI TREBUIE SĂ CREDEM

Tot așa cum fecioarele pot fi pentru cititor fie ceva închipuit, fie o realitate „de plumb“ sau „zece fecioare reale“, tot astfel o artifi-

cială cunoaștere a jertfei Domnului Hristos, o mărturisire mecanică și fapte cu duimul nu pot să înlocuiască credința adevărată a inimii. Romani 10,9 trebuie să fie unul dintre cele mai mari pasaje ale întregii Biblii. „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit.“

3. NOI TREBUIE SĂ AVEM O PASIUNE PENTRU SUFLETE

Fapte 2,1 spune că, în Ziua Cincizecimii, ziua mării revărsări a Duhului Sfînt, apostolii erau „toți împreună“ (de acord, un singur gînd, etc.). În limba greacă, cuvîntul „acord“ a fost făcut din două rădăcini, însemnînd „a alerga împreună“ și a fi „la unison“. O definiție a originalului grec descrie cuvîntul „acord“ ca fiind „cu o singură pasiune“. Încotro alergau oare ucenicii la unison, cu o singură pasiune? Fapte 1,22 ne dă răspunsul: „Să fie martori ai învierii Lui“. Să nu uităm că, exact cu cîteva zile mai înainte, Isus Hristos l-a însărcinat să predice vestea cea bună a Împărăției. Iar la înălțare, îngerul tocmai spusese că Isus avea să revină. Mirele a luat cu el pe aceia care răspîndeau lumină în întuneric.

STAREA NOASTRĂ

Cel mai mare eveniment al tuturor veacurilor este gata să se desfășoare. Isus vine iarăși. El dorește foarte mult ca toți să fie găsiți a fi fecioare înțelepte. Cea mai mare nevoie a bisericii este aceea a unui popor de oameni care cred că sînt biruitori prin Hristos, plini cu Duhul Sfînt și care sînt zeloși a răspîndi lumină în întuneric. Împărăția vine; care este însă starea poporului lui Dumnezeu?

Apocalips 3,14-17 prezintă o izbitoare deosebire de opinii. Biserica se consideră a fi într-o stare deosebit de bună, bogată și în posesia oricărei posibile averi, neducînd lipsă de nimic. Dumnezeu însă o descrie ca fiind dezagreabilă, ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală.

Toate cele zece fecioare au adormit așteptându-l pe mire. De-a lungul veacurilor, mulți au fost aceia care au întrebat de ce dormeau ele? A trecut oare vreodată cuiva prin minte că poate ele au fost obosite? Cele zece fecioare erau persoane foarte ocupate. De fapt, nu este un lucru mic, neînsemnat acela de a te mărita și de a da în căsătorie. Petreceri necum-pătate, la care mîncarea, băutura și plăcerile lumești sînt îngăduite, toate acestea epulzează (Matei 24,38). Cumpărînd și vînzînd (Matei 22,5) și ținînd pasul cu moda din societate, nu peste mult timp poate aduce epulzare fizică. Pe de altă parte, se cere și se consumă timp pentru a studia Îndreptarul și a chema pe cel mai bun prieten al tău, pe Domnul Isus, pentru a te îndrepta spre magazinul unde se vinde ulei. Parcurgerea drumului către magazin cere timp și traficul este agitat și distrugător de nervi. Pregătirea cere, de asemenea, timp. Proprietarul nu va vinde decît pentru aur curățit și încercat prin foc și numai acelor care folosesc alifii pentru ochi și sînt îmbrăcați în haine albe (Apoc. 3,14-22). Toate cele zece fecioare erau obosite, pentru că au avut o perioadă de timp foarte încărcată.

Dar rezultatul final al pregătirii fiecărui grup este adesea trecut cu vederea. Un grup transmite lumină în întuneric, în timp ce celălalt grup nu poate decît să contribuie la mărirea întunericului. Este foarte important să vezi legătura care există aici. Uleiul este acela care face deosebirea, căci noi nu putem lumina fără el. El este acidul doveditor al pregătirii.

Faptul că cele cinci fecioare neînțelepte au alergat la magazin, pentru a încerca să cumpere ulei, este o dovadă că ele știau unde și cum se putea obține uleiul. Termenii erau în totul clari. Dar ele au neglijat să se conformeze lor.

Ni se spune că vor fi unii care fac impresia că emit lumină, împlinind mari fapte de binefacere, în timp ce candelile sau lămpile lor sînt realmente goale. Unii fac impresia că se pregătesc - prin participarea la serviciile divine ale comunității, printr-o strictă trăire a reformei sanitare, cum și prin entuziasmul lor de strîngere de fonduri pentru proiectele bisericii. Dar, în cele din urmă, se va afla că ei au fost prea ocupați pentru a mai avea timp să cumpere ulei (Matei 24,37.38; P.D./326-328).

Avem nevoie să ne aducem aminte că viața de creștin, creștinismul nu este un show (un spectacol). El este o problemă de viață și de moarte. Iar alegerea făcută determină destinul. Așa stînd lucrurile, de ce oare jucăm teatru? Ar fi oare posibil ca pentru noi conflictul să fi devenit neclar, să se fi stins, iar parabola să fi devenit o... poveste pe un imaginar cîmp de bătălie al Universului, iar noi am fost cuprinși de vraja fecioarelor de plumb?

CONFLICTUL ESTE REAL

Pentru biserica lui Dumnezeu este aproape miezul nopții. Acele ceasornicului stau în echilibru. În orice moment, bătaia orologiului ceresc va reverbera în tot Universul. Aceasta este o realitate. Venirea Împărăției este reală. Vestirea finală a întregii solii îngerești

este auzită de jur împrejurul lumii. Mirele este aproape să se arate. Pe cîmpul de bătălie sînt răspîndiți atît biruitorii, cît și cei înfrinți. Poporul lui Dumnezeu stă neclintit în mijlocul bătăliei. Ei sînt găsiți avînd inimile curate și pe deplin înarmați cu platoșa neprihănirii. Isus este conducătorul lor. Pentru ei, lumea și-a pierdut strălucirea. Aceștia nu s-au conformat ei, ci au rămas aparte, separați - ambasadorii ai Împărăției cerului.

Universul urmărește furia bătăliei. O mare confuzie domnește printre aceia care nu pot interpreta și cunoaște timpul. Este ca și cînd ei s-ar scufunda într-un întuneric, fără o lumină. Liniște și calm se pot vedea pe fețele poporului lui Dumnezeu. De ce? Pentru că ei sînt găsiți așteptînd Mirele; în alaiul de nuntă, avînd călăuză și un Mîngîietor sigur, ei au ulei în candelile lor.

Dumnezeu are nevoie de un popor pentru care toate acestea sînt reale. El are nevoie de un popor care crede că ei sînt personajele de bază într-un conflict real și continuu și nicidecum nu sînt numai niște actori într-o piesă de... jucărie. Acum este timpul. Împărăția vine - și ea este reală.

Întrebări pentru discuție:

1. Ce crezi, ce vrea autorul să ne spună prin folosirea de către el a expresiei „fecioare de plumb”? Ce importanță are aceasta pentru crezul pe care ei îl dezvoltă?

2. Dacă uleiul reprezintă Duhul Sfînt, ce aplicație faci cu privire la faptul că fecioarele au nevoie să-l cumpere?

"TEORIA ADEVĂRULUI,
NEÎNSOȚITĂ DE DUHUL SFÎNT,
NU POATE REÎNVIORA SUFLETUL
ȘI NICI SFINȚI INIMA."

E.G. WHITE

CUM VOM STA ÎN ZIUA JUDECĂȚII?

PARABOLA HAINEI DE NUNTĂ

Matei 22,1-14

E.G. White

Parabola hainei de nuntă cuprinde o învățătură cu consecințe foarte mari. Căsătoria reprezintă unirea lui Dumnezeu cu omenirea; haina de nuntă reprezintă caracterul pe care trebuie să-l aibă toți aceia care vor fi socotiți pregătiți pentru nuntă.

Prin cercetarea de către împărat a oaspeților veniți la nuntă este înfățișată lucrarea judecării. Oaspeții veniți la ospățul Evangheliei sînt aceia care mărturisesc a sluji lui Dumnezeu, aceia ale căror nume sînt scrise în cartea vieții. Dar nu toți aceia care mărturisesc a fi creștini sînt și adevărați ucenici. Mai înainte ca răsplătirea finală să fie acordată, trebuie să se hotărască cine dintre aceștia este pregătit să ia parte la moștenirea celor dreți. Această hotărîre trebuie luată mai înainte de a doua venire a Domnului Hristos pe norii cerului; căci atunci cînd El vine, răsplata Sa este cu Sine, „ca să dea fiecăruia după fapta lui”. Apocalips 22,12. Deci, caracterul lucrării fiecăruia om va fi hotărît mai înainte de venirea Sa și fiecăruia dintre urmașii Domnului Hristos răsplata îi va fi dată după faptele sale.

Judecata de cercetare are loc în curțile cerești, în timp ce oamenii locuiesc încă aici pe pămînt. Viața tuturor acelor care mărturisesc a fi urmași ai Săi trece prin fața lui Dumnezeu. Toți sînt cercetați după cele ce sînt scrise în cărțile din ceruri și destinul fiecăruia este hotărît pentru totdeauna după faptele sale.

Prin haina de nuntă din parabolă este reprezentat caracterul cel curat, fără pată, pe care îl vor avea adevărații urmași ai Domnului Hristos. Bisericii îi este dat „să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat”, fără să aibă vreo „pată, vreo

zburcitură sau altceva de felul acesta”. Apoc. 19, 8; Efeseni 5,27. Sfînta Scriptură ne spune că „inul subțire sînt faptele neprihănite ale sfinților”. Apocalips 19,8. Tuturor acelor care, prin credință, îl primesc ca Mîntuitor personal, le este dată neprihănirea Domnului Hristos, caracterul Său cel nepătat.

Haina cea albă a neprihănirii a fost purtată de primii noștri părinți, cînd ei au fost așezați de către Dumnezeu în Edenul cel sfînt. Ei au trăit într-o desăvîrșită ascultare de voința lui Dumnezeu. Întreaga tărie a iubirii lor era dată Tatălui lor ceresc. O lumină plăcută și frumoasă, lumina lui Dumnezeu, înconjură perechea cea sfîntă. Această haină de lumină era un simbol al veșmintelor lor spirituale de cerească nevinovăție. Dacă ei ar fi rămas credincioși ascultării de Dumnezeu, atunci această lumină ar fi continuat să-i cuprindă. Dar cînd, prin neascultare, au păcătuit, ei au tăiat legătura lor cu Dumnezeu, iar lumina care-i înconjură s-a depărtat de la ei. Goi și plini de rușine, ei au încercat să înlocuiască hainele cerești, cosînd laolaltă frunze de smochin, pentru a se acoperi cu ele.

Și, din zilele neascultării lui Adam și Eva, acest lucru îl fac toți cei ce calcă Legea lui Dumnezeu. Ei au cusut laolaltă frunze de smochin pentru a acoperi goliciunea adusă de călcarea Legii lui Dumnezeu. Ei au ajuns să poarte haine făcute după propriile lor păreri; prin faptele lor, ei au încercat să-și acopere păcatele și să se facă astfel primiți înaintea lui Dumnezeu.

Dar lucrul acesta nu poate fi făcut niciodată. Omul nu poate inventa nimic care să ia locul hainei nevinovăției pe care el a pierdut-o. Nici un acoperămînt din frunze de

smochin, nici o haină luminează nu poate fi purtată de către acela care stău cu Domnul Hristos și cu îngerii la ospățul nunții Mielului.

Numai veșmîntul pe care Domnul Hristos ni l-a dat, numai acela ne face în stare să putem sta în prezența lui Dumnezeu. Domnul Hristos va așeza acest acoperămint, haina îndreptării Sale, asupra fiecărui suflet credincios, pocăit. „Te sfătuiesc”, spunea El, „să cumperi de la Mine... haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu îți se vadă rușinea goliciunii tale” Apocalips 3,18.

Această haină, țesută în războiul cerului, nu are în ea nici chiar un singur fir făcut după părerea omului. În natura Sa omenească, Domnul Hristos a lucrat un caracter desăvîrșit, iar acest caracter Se oferă să ni-l dea și nouă. „Toate faptele noastre bune (toată neprihănirea noastră tr. engl.) sînt ca o haină mînjită” Isaia 64,6. Tot ceea ce putem face noi este mînjit de păcat. Dar Fiul lui Dumnezeu „S-a arătat ca să la păcatele; și în El nu este păcat”. Păcatul este definit ca fiind „fărădelege” 1 Ioan 3,5,4. Dar Domnul Hristos a fost ascultător de toate cerințele Legii. El spunea despre Sine: „Vreau (îmi place) să fac voia Ta, Dumnezeu! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele” Ps. 40,8. Pe cînd Se afla pe pămînt, El spunea ucenicilor Săi: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu”. Prin ascultarea Sa desăvîrșită, a făcut posibil ca fiecare ființă omenească să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Cînd ne supunem Domnului Hristos, atunci inima noastră este unită cu inima Lui, voința noastră se confundă în voința Lui, mintea noastră devine atunci una cu mintea Lui, iar gîndurile sînt robite Lui. Atunci noi trăim viața Lui. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale. Atunci Domnul, privind asupra noastră, nu vede haina cusută din frunze de smochin, nu vede goliciunea și deformitatea păcatului, ci vede propria Sa haină a neprihănirii, care este ascultarea desăvîrșită de Legea lui Dumnezeu.

Invitații de la ospățul nunții au fost cercetați de către împărat. Numai unii au fost acceptați și anume, aceia care au ascultat de cerințele Lui și s-au îmbrăcat cu haina de nuntă. Tot la fel stău lucrurile și cu oaspeții invitați la ospățul

Evangeliei. Toți trebuie să fie cercetați îndeaproape de marele Împărat și numai acela sînt primiți, care s-au îmbrăcat cu haina neprihănirii Domnului Hristos.

Neprihănirea înseamnă a face ceea ce este drept, căci vor fi Judecați după faptele lor. Caracterele noastre se dau pe față prin ceea ce facem. Faptele arată dacă credința este sau nu adevărată.

Pentru noi nu este de ajuns să credem că Domnul Hristos nu este un înșelător, că religia Bibliei nu este o fabulă ticlucită în mod iscusit. Noi putem crede că numele lui Isus este unicul nume sub soare prin care putem fi mîntuiți și totuși s-ar putea să nu facem din El, prin credință, Mîntuitorul nostru personal. Nu este suficient a crede teoria adevărului. Nu este de ajuns a ne mărturisi credința în Hristos și a avea numele înscrise în registrele comunității. „Cine păzește poruncile Lui, rămîne în El și El în el. Și cunoaștem că El rămîne în noi prin Duhul, pe care ni l-a dat”. „Și prin aceasta știm că îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui” 1 Ioan 3,24; 2,3. Aceasta este adevărata dovadă a pocăinței. Oricare ar fi mărturisirea noastră de credință, ea nu valorează nimic, dacă Domnul Hristos nu este descoperit în noi prin fapte ale neprihănirii.

Adevărul trebuie să fie sădit în inimă. El trebuie să aibă controlul asupra minții și să pună ordine în simțămintele noastre. Întregul caracter trebuie să fie imaginea Cuvîntului divin. Fiecare iotă și fiecare frîntură de literă din Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să fie aduse în practica vieții de fiecare zi.

Cel care devine părtaș al naturii divine va fi în armonie cu marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu, Legea Sa cea sfîntă. Aceasta este regula prin care Dumnezeu măsoară faptele, acțiunile oamenilor. Prin Lege va fi probat caracterul la judecată.

Satana a susținut că este cu neputință pentru om să asculte de poruncile lui Dumnezeu; și este adevărat că în propriile noastre puteri noi nu putem să ascultăm de ele. Dar Domnul Hristos a venit în trup omenesc și, prin desăvîrșita Lui ascultare, El a dovedit faptul că natura umană, contopită în natura divină, poate să asculte de toate preceptele Legii lui Dumnezeu.

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. Ioan 1,12. Puterea aceasta nu se află în ființa omenească, ci este puterea lui Dumnezeu. Cînd cineva primește pe Hristos, el primește atunci și puterea de a trăi viața Lui.

Dumnezeu cere de la copiii Săi desăvîrșirea. Legea Sa este o transcriere a caracterului Său și este norma a tot caracterul. Acest standard veșnic este prezentat tuturor, pentru ca astfel să nu fie nici o greșeală cu privire la felul oamenilor din care Dumnezeu dorește să-și alcătuiască Împărăția Sa. Viața Domnului Hristos aici pe pămînt a fost o expresie desăvîrșită a Legii lui Dumnezeu și, cînd aceia care pretind că sînt copii ai lui Dumnezeu devin asemenea Domnului Hristos în caracter, atunci ei vor fi ascultători de poruncile lui Dumnezeu. Atunci Domnul va avea încredere în ei spre a face parte din numărul celor care vor forma familia cerească. Îmbrăcați în veșmîntul slăvit al neprihănirii Domnului Hristos, ei au un loc la ospățul Împăratului. Ei au dreptul atunci de a se alătura mulțimii celor spălați în sîngele Mielului.

Cel care a intrat în sala ospățului fără haina de nuntă reprezintă starea multora din ziua de azi. Ei mărturisesc a fi creștini și pretind a avea dreptul la binecuvîntările și privilegiile Evangheliei; și totuși, ei nu simt nevoia unei transformări a caracterului. Ei n-au simțit niciodată o adevărată căință de păcat. Ei nu și-au dat niciodată seama de cîtă nevoie au de Hristos și nici n-au exercitat credința în El. Ei n-au ajuns să biruască tendințele spre rău, moștenite sau cultivate. Și totuși, ei gîndesc că sînt destul de buni prin ei înșiși și se încred în propriile lor merite, în loc de a se încrede în Hristos. Ca ascultători ai Cuvîntului, ei vin la ospăț, dar n-au îmbrăcat haina neprihănirii Domnului Hristos.

Neprihănirea Domnului Hristos nu va acoperi nici un păcat cultivat cu plăcere. Un om poate fi în inima sa un călcător al Legii; și totuși, dacă nu săvîrșește nici un act exterior de călcare a Legii, el poate fi considerat de către lume ca avînd o mare integritate. Dar Legea lui Dumnezeu cercetează tainele inimii. Fiecare faptă este judecată

după motivele ce o determină. Numai ceea ce este în armonie cu principiile Legii lui Dumnezeu, numai aceea va rezista în ziua judecății.

Tristă va fi, în ziua aceea, revederea lucrurilor trecute, când oamenii vor sta față în față cu veșnicia. Întreaga viață va fi prezentată exact așa cum a fost. Plăcerile lumii, bogățiile și onorurile nu vor mai părea atunci așa de importante. Oamenii vor vedea atunci că neprihănirea pe care ei au disprețuit-o, numai ea singură are valoare. Ei vor vedea atunci că și-au modelat caracterele lor sub influența amăgirilor lui Satana. Hainele pe care ei și le-au ales sînt, de fapt, semnul legămîntului lor față de primul mare apostat. Ei vor

vedea atunci rezultatele hotărîrii lor. Ei vor ajunge atunci să cunoască ce înseamnă să calci în picioare poruncile lui Dumnezeu.

Nu va mai fi un alt timp de har în care păcătosul să se pregătească pentru veșnicie. În viața aceasta noi trebuie să ne îmbrăcăm cu haina neprihănirii Domnului Hristos. Aceasta este singura noastră ocazie de a ne forma caracterul pentru căminul pe care Domnul Hristos l-a pregătit pentru aceia care ascultă de poruncile Sale.

Zilele cercării noastre se apropie repede de încheiere. Sfîrșitul este aproape. Nouă ne este adresată avertizarea: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de

mîncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră” Luca 21,34. Luați seama ca nu cumva să fiți nepregătiți. Luați seama să nu fiți găsiți cumva la ospățul împăratului fără haina de nuntă.

Întrebări pentru discuție:

1. Ce se înțelege prin cercetarea de către împărat a oaspeților invitați la nuntă? Ce importanță are aceasta pentru noi?

2. Ce reprezintă haina de nuntă?

3. Care este legătura acestei parabole cu subiectul îndreptării prin credință?

"NOILE DIMENSIUNI ALE VIETII"

DR. BRAD THORP - CANADA ȚINE UN CICLU DE CONFERINȚE ÎN BUCUREȘTI - SALA POLIVALENTĂ - ÎN ZILELE DE MARȚI - MIERCURI - VINERI ȘI SÎMBĂȚĂ - orele 18. CONFERINȚELE VOR CONTINUA PÎNĂ LA 13 DECEMBRIE a.c.

TOT ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ DE TIMP, PASTORUL THORP, CONDUCĂTORUL INSTITUTULUI MOBIL DE EVANGHELIZARE AL DIVIZIUNII EURO.AFRICA, VA ȚINE ÎN CADRUL ACESTUI INSTITUT, CURSURI CU UN GRUP DE APROXIMATIV 60 DE PASTORI DIN CELE ȘASE CONFERINȚE ALE UNIUNII NOASTRE - UN EFORT PE CARE-L DORIM RODNIC. SĂ MIJLOCIM ÎN RUGĂCIUNE PENTRU UN SECERIȘ BOGAT.

**DR. BRAD THORP
DIN NOU
ÎN ROMÂNIA**

1 Petru 2,9
Romani 6,13

Nelu Dumitrescu

O PREOȚIE ÎMPĂRĂTEASCĂ

1 Petru 2,9: „Voi însă sînteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor pe care Dumnezeu și l-a cîștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”

Rom. 6,13: „Să nu mai dați în stăpînirea păcatului mădulele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădulele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii.”

Iubită familie adventă!

Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos! 1 Tes. 1,2.

Secvența neîntreruptă a timpului ne-a adus iarăși la această experiență spirituală a Săptămîinii de Rugăciune. Cîte amintiri, cîte experiențe, cîte biruințe, cîte bucurii și trăiri sînt legate de Săptămîna de Rugăciune! Cîte hotărîri au fost luate, cîte ispite au fost înfrînte, cîte înălțări sufletești sînt legate de această săptămînă!

Sîntem iarăși la încheierea unei Săptămîni de Rugăciune. Subiectele au fost strîns legate de împlinirea speranței noastre advente, care este mai aproape decît oricînd. Cu ce putem încheia? Ce ne mai lipsește? Ce ar mai trebui?

Am fost îndemnat să mă opresc asupra celor două texte de la introducere cu ideea: „Ca preoție împărătească... dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu”. Vorbim deseori de consacrare; ne rugăm să o avem; dar sîntem noi oare consacrați lui Dumnezeu așa cum se cerea odinioară familiei lui Aron

ca preoție? Sau, și mai aproape, sîntem noi consacrați lui Dumnezeu așa cum a fost Isus, modelul nostru ca Mare Preot și Împărat?

Pavel declară în 1 Cor. 6,19,20: „Voi nu sînteți ai voștri... căci ați fost cumpărați cu un preț”. Consacrarea noastră nu este o atitudine meritorie, ea este o recunoaștere a autorității depline și a stăpînirii totale a lui Dumnezeu asupra noastră înșine. Ea este recunoașterea cu mintea și cu inima a acestui drept absolut al lui Dumnezeu.

Inspirația ne spune că: „Cel care consacră Domnului întreg trupul, sufletul și spiritul, va primi neîncetat noi puteri fizice, sufletești și spirituale. Rezervele nesecate ale cerului îi stau la dispoziție. Hristos îi dăruiește duh din Duhul Său și viață din viața Sa. Duhul Sfînt lucrează activ în inima și în sufletul lui. Harul lui Dumnezeu mărește și înmulțește capacitățile lui și cea mai mare măsură a firii divine îi vine în ajutor în lucrarea pentru salvarea sufletelor. Prin conlucrarea cu Hristos el devine desăvîrșit și, în slăbiciunea lui omenească, va fi făcut în stare să îndeplinească faptele Celui Atotputernic... Domnul ar face mult mai mult pentru slujitorii Săi dacă el s-ar consacra Lui cu totul și dacă ar pune slujirea Sa mai pe sus decît legăturile de rudenie sau alte relații”.

„Hristos cere o consacrare fără rezerve și o slujire neîmpărțită. El cere inima, mintea, sufletul și puterea. Răscumpărătorul nu va primi o lucrare împărțită. Acela care lucrează pentru Domnul trebuie să învețe zilnic însem-

nătatea predării de sine" (Servicii Creștine, p. 225.229).

O consacrare fără rezervă și o slujire neîmpărțită... expresii foarte categorice în ce privește relația mea cu Isus. Isus nu poate primi o inimă împărțită. El nu acceptă jumătăți de măsură. El este gelos pentru ca noi să îi aparținem numai Lui. Înainte de lupta decisivă între tânărul împărat al Greciei care apăruse pe scena istoriei și bărbatul din fruntea Medo-Persiei care cobora spre apusul vieții, acesta din urmă a propus lui Alexandru să împartă între ei teritoriul, pentru a evita lupta. Alexandru a răspuns prin cuvintele care au rămas celebre: „Cerul nu poate suporta doi sori și nici pământul doi împărați” și aș continua: „nici inima nu poate avea doi stăpâni”.

„Lucrul de care are nevoie biserica în aceste zile grele este o armată de lucrători, care să se fi educat pentru o slujbă cu folos, care au o experiență temeinică în cele ale lui Dumnezeu și care să fie plini de zel și entuziasm. Dumnezeu are nevoie de oameni sfinți și gata a se lepăda de ei înșiși, oameni în a căror inimă Hristos a devenit „nădejdea slavei” și care cu buzele atinse de focul sfânt propovăduiesc Evanghelia. Din pricina lipsei de asemenea lucrători lincezește lucrarea lui Dumnezeu și rătăcirii mari, asemenea unei otrave de moarte, mînjesc morala și întunecă speranța unei mari părți din omenire.”

„Vremurile acestea cer o mai mare activitate rodnică și o consacrare mai deplină. Eu strig către Dumnezeu: „Scoate și trimite soli cuprinși de simțămîntul răspunderii, oameni în a căror inimă idolatria egoismului, care stă la temelie oricărui păcat, a fost răstignită; oameni care sînt gata să se consacre în slujba lui Dumnezeu fără nici o rezervă; lucrători care își dau seama de sfințenia misiunii lor și de răspunderea chemării; hotărîți să nu aducă lui Dumnezeu o jertfă schiloadă care să nu-i coste nici o efort și nici o rugăciune.”

Am ajuns la încheierea acestei lucrări glorioase. Făgăduințele făcute de Cel care are totul în mînă s-au împlinit unele după altele. Începutul lucrării întregii solii a fost făcut de oameni consacrați, legați de lucrare, plini de putere, curaj, entuziasm și credință și tot pământul a fost luminat de slava Evangheliei. Urmărind istoria vieții lor de sacrificiu, de încercări, decurajări și biruințe, de progres și de experiențe, de cele mai multe ori ni se umple fața de rușine. Unde este spiritul pionierilor și experiența consacrării lor?

Avem făcută făgăduința că lucrarea de vestire a Evangheliei nu se va încheia cu putere mai mică de cum a început.

Niciodată mai înainte în istoria acestui pământ nu s-a dus mai repede și cu mai mare succes solia adevărului la multe popoare, națiuni și limbi ale pământului. Niciodată mai înainte lucrarea cea mare a lui Dumnezeu n-a cerut atît de grabnic tot ceea ce putem face pentru înaintarea și încheierea ei. Viața noastră, inima noastră, mijloacele noastre trebuie aduse acum cu cea mai arzătoare dorință, cu cea mai serioasă consacrare la picioarele Mîntuitorului, pentru a contribui la marea Sa lucrare. Domnul are nevoie azi de mîna, inima și mintea ta, ca mîna ta să secere, inima ta să lubească și mintea ta să plănuiască.

La o astfel de consacrare a tot ce avem, la o astfel de despărțire de lume a cărei soartă este sigilată, la o astfel de așteptare a revenirii Domnului ne cheamă Evanghelia cea veșnică, în vederea ceasului judecării care a venit deja și a sfîrșitului tuturor lucrurilor care este aproape.

În acest spirit, singura noastră țintă în viață va fi să încheiem lucrarea, iar speranța care ne va însufla va fi revenirea Domnului; și noi vom păstra neîntinat stindardul ce ne-a fost încredințat.

Astfel vom vedea că părinții și înaintașii noștri, care și-au dat viața în slujba lui Hristos, nu au suferit, nu și-au vărsat sîngele și nu au

murit în zadar. Vom socoti ca o sfință moștenire adevărul încredințat nouă. Dumnezeu va da putere soliei atunci cînd ne vom sili să menținem spiritul speranței advenante în propria noastră viață.

Lucrarea hotărîtă a cerului se va împlini printre neamurile pământului... Hristos va veni să strîngă secerișul pământului, iar sfinții vor fi adunați în patria lor veșnică.

Solia noastră nu este populară, nu aduce foloase pămîntești; și totuși, mulți și-au dat pentru ea viața și unicul lor avut. Sîntem legați ca și ei de o lucrare care va triumfa. Dumnezeu a ales o preoție împărătească, un popor sfînt, pus deoparte, ca prin ei să-și îplinească planul. Tu și eu facem parte din această preoție împărătească și, asemenea lui Isus - Preot și Împărat -, sîntem chemați să reprezentăm în fața lumii singura cale de salvare în aceste zile din urmă.

Uniți în jurul steagului înșingurat al lui Emanuel, să înălțăm împreună rugăciunea: „Doamne, primește-mă să fiu al Tău cu totul. Toate planurile mele le depun la picioarele Tale. Întrebuințază-mă astăzi în slujba Ta. Rămii cu mine și ajută ca toate faptele mele să fie făcute în Numele Tău și în puterea Ta”.

Dumnezeu să asculte această rugăciune oriunde se va înălța.

Isus
nu poate primi
o inimă
împărțită.

Pilde despre Împărăția cerurilor

O împărăție cu totul deosebită

Prelegerile copiilor pentru Săptămîna de Rugăciune 1992

În vremea cînd a trăit Isus pe pămînt, lucrul care îi supăra cel mai tare pe evrei era acela că nu puteau să-și conducă țara după cum ar fi dorit. Erau conduși de niște străini, de „romani”, care nici măcar nu vorbeau aceeași limbă ca ei.

Ca să înțelegi cum stăteau lucrurile, să zicem că țara noastră ar fi guvernată de romani. Și, cînd mergi în oraș, polițistul îți vorbește în latină, o limbă pe care tu n-o vorbești acasă și pe care, binențeles, n-o înțelegi. Dacă faci ceva ce nu trebuie, de pildă, traversezi strada printr-un loc nepermis și polițistul strigă la tine, tu nu-l ascuți pentru că nu știi ce ți-a spus. Atunci el te pedepsește cu amendă. Destul de rău, nu?

În vremea aceea însă, romanii nu dădeau amenzi ci îi aruncau pe oameni la închisoare și îi băteau cu niște bice care aveau cîrlige în ele, pînă ce spinarea li se umfla și sîngera îngrozitor. Romanii mai făceau și alte lucruri care nu erau pe placul evreilor, pînă cînd aceștia au ajuns să nu mai dorească altceva decît să-i izgonească din țara lor.

Cînd a venit Isus și a făcut atîtea minuni, pe care le știți și voi, mulți evrei voiau ca El să le fie rege. Să îi conducă într-un mare război contra romanilor. Ei sperau că, printr-o minune, Isus îi va ajuta să minuiască săbiile și să-i omoare pe asupritori într-un nemaipomenit măcel. Apoi, ei să poată intra în casele luxoase ale romanilor și să le poarte hainele strălucitoare...

Mulțimi uriașe îl urmau pe Isus pretutindeni, îndemnîndu-l să-și instaureze imediat împărăția. Atît de dornici erau să lupte și să omoare.

Isus voia să fie regele lor, dar El știa că Împărăția Lui nu avea să fie ceea ce dorea acest popor înfuriat. Cetățenii Împărăției lui Dumnezeu îi iubesc pe dușmanii lor. Îi iartă și se roagă pentru ei. Le dau de mîncare cînd le este foame și apă, cînd le e sete. Cum să le explice acest lucru? Și atunci, Isus s-a hotărît să le vorbească despre Împărăția Lui în pilde. Vom citi cîteva dintre aceste pilde în săptămîna ce urmează, pentru a ști mai multe despre Împărăția lui Dumnezeu și pentru a ne pregăti să trăim în ea.

Sabat

FĂRĂ URĂ

Matei 18,23-35

Una din pildele spuse de Isus despre Împărăția Sa, i-a surprins pur și simplu, pe mulți oameni, mai ales dintre aceia care doreau să-i ucidă pe romani. Această pildă arată că în Împărăția lui Dumnezeu fiecare om este bun și iertător.

Isus și-a început pilda spunînd: „...Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a vrut să se socotească cu robii săi”. Sosise, deci, timpul să afle dacă supușii săi și-au plătit ce aveau de plătit. Pe lîngă asta, el împrumutase unora dintre ei bani și acum voia să vadă dacă aceștia îi dăduseră înapoi. Îndată a fost adus înaintea împăratului un om care îi datora 10.000 de galbeni. O sumă uriașă, azi, poate egală cu multe milioane de lei. Datornicul nu dăduse nimic înapoi. Împăratul l-a întrebat de ce, dar omul și-a plecat privirea spunînd că n-a putut, întrucît cheltuise totul. Împăratul nu era mulțumit. Și le-a poruncit soldaților să-l ia, „pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui și tot ce

avea”, să îi vîndă și astfel să fie acoperită datoria. Atunci, robul a căzut în genunchi și l-a implorat pe stăpîn:

- Doamne, mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti tot.

Împăratul îl iubea pe acest slujitor și-i părea rău de el. De aceea i-a spus:

- Te iert de toată suma. Poți să pleci acasă, ești liber!

Complet iertat! Ce fericit trebuie să se fi simțit omul! Dar, cum a părăsit palatul, iată că a zărit pe cineva care îi era lui dator cu 100 de lei - o sumă neînsemnată. Vă gândiți, poate că, după ce fusese iertat de acea sumă uriașă, omul nostru s-a dus la datornicul său spunîndu-i:

- Prietene, uită de suta de lei pe care mi-o datorii. Azi, împăratul m-a iertat de 10.000 de galbeni, așa că și eu îi iert pe toți datornicii mei.

Dar nu! El i-a pus mîna în gît omului și a început să-l zgîlție:

- Să-mi dai imediat datoria!

Bietul datornic a căzut în genunchi, rugîndu-se:

- Mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti.

Robul cel egoist ar fi putut să-și aducă aminte că nu trecuseră decît cîteva minute de cînd el însuși rostise această cerere. El însă nu era dispus să ierte. Ci a țipat:

- Te bag la pușcărie!

Și a cerut arestarea lui pînă cînd avea să plătească și ultimul bănuț.

Nu mai că unul dintre slujitorii de la curte a văzut scena și i-a povestit împăratului ce se întîmplase. Împăratul s-a mîniat. A trimis după robul nemilos și i-a spus:

- Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?

Acum robul a rămas mut. Ce ar fi putut să mai zică? Fusese atît de răzbunător și rău, atît de altfel decît bunul și iertătorul său împărat!

- Luați-l, a spus împăratul gardienilor, și aruncați-l la închisoare, să stea acolo pînă ce își va achita datoriile!

„Tot așa”, spune Isus în încheierea pildei „vă va face și Tatăl Meu cel cerească dacă fiecare dintre voi nu iartă din toată inima pe aproapele său”.

Cînd cineva îți face un rău, tu cum reacționezi - ca împăratul sau ca robul cel egoist și neiertător?

Nu uita că prin această parabolă Isus ne-a arătat cu ce se aseamănă Împărăția cerurilor. Cînd ne pare rău de păcatele pe care le-am făcut și îi cerem iertare, El ne iartă fără plată, exact ca împăratul din pildă. Oricine

vrea să ajungă în cer trebuie să fie bun și iertător. Acolo nimeni nu poartă ură. Nu te bucură acest adevăr? Acolo, nimeni nu va fi rău și lipsit de bunăvoință față de tine. Dacă îți este greu să-i ierți pe alții pentru răul pe care ți l-au făcut, atunci începe să te rogi chiar acum lui Isus să te ajute să poți ierta. Doar așa vei putea fi și tu în Împărăția cerurilor, împreună cu toți cei buni și iertători care vor fi acolo.

Duminică

O RĂSPLATĂ NEAȘTEPTATĂ Matei 20,1-16

Strugurii erau copti. Gospodarul s-a dus dis-de-dimineață în oraș pentru a-și tocni lucrători.

- Cît ne plătești? au întrebat ei.

- Cît se obișnuiește, le-a răspuns gospodarul. Dacă îmi lucrați toată ziua, veți primi fiecare câte 1000 de lei.

- E-n regulă, au răspuns oamenii, arată-ne de unde să începem.

Gospodarul le-a arătat și ei au început lucrul imediat.

Dar gospodarul și-a dat seama că numai aceștia nu vor reuși să termine treaba. Erau prea mulți struguri. Mai era nevoie de lucrători. Deci s-a întors în oraș, căutând alți doritori de muncă și oferindu-le de lucru.

- Cît ne plătești? au întrebat și aceștia, iar gospodarul le-a răspuns:

- Cît vi se cuvine.

Suna promițător, așa că, în scurtă vreme, s-au alăturat și ei celor care lucrau încă de dimineață. Treaba asta s-a mai repetat odată. Pentru ca, pe la jumătatea după-amiezei, gospodarul să mai dea o raită prin oraș, solicitând noi forțe. Fiecăruia care-și manifesta dorința de a munci, el i-a făcut aceeași făgăduință: că-i va plăti ce se cuvine...

Acum era aproape seară și încă mai existau struguri neculeși, care nu puteau rămîne pînă dimineață. Gospodarul a mai făcut o tură în oraș și a mai găsit cîțiva oameni disponibili pe care i-a întrebat:

- De ce stați aici încă de dimineață fără să faceți nimic?

- Pentru că nu ne-a tocmnit nimeni, au răspuns ei.

- Ei bine, vă tocmesc eu. Veniți, vă rog, să-mi ajutați la terminarea culesului.

La foarte scurt timp după aceea, s-a întunecat prea tare și nu se mai putea vedea nimic.

- Cheamă lucrătorii să-i plătim, i-a spus atunci gospodarul administrato-

rului său. Începe cu cei pe care i-am angajat ultimii.

Acesta i-a adunat pe toți, în față aflîndu-se cei veniți la urmă. Spre uimirea și bucuria lor, lucrătorii care munciseră doar o oră, au fost plătiți cu 1000 de lei - cît pentru întreaga zi de muncă. Cei care lucraseră ziua întreagă au observat și au zis:

- Dacă aceștia au primit 1000 de lei, noi o să luăm mai mult.

Dar, cînd le-a venit și lor rîndul, în palma întinsă le-a fost pusă aceeași sumă - 1000 de lei. Au luat banii, protestînd însă în azul gospodarului:

- Acești oameni pe care i-ai tocmnit la urmă au muncit numai o oră și au primit aceeași plată ca noi, care am dus greul muncii, în arșița zilei...

Considerau că nu este drept așa. Dar gospodarul le-a zis:

- Nu v-am făcut nici o nedreptate. Nu ați acceptat de la început să munciți pentru 1000 de lei? Luați-vă banii și mergeți acasă. Eu vreau să le dau celor veniți la urmă aceeași plată ca și vouă. Nu credeți că am dreptul să fac ce vreau cu banii mei? Sau sînteți invidioși?

Pare nițel cam ciudat faptul că gospodarul i-a plătit pe oamenii veniți la urmă cu tot atîția bani ca pe cei ce lucraseră toată ziua. Dar amintiți-vă că Isus a spus această pildă pentru a ne învăța ceva interesant despre Împărăția cerurilor. Astfel, el ne descoperă un lucru foarte încurajator, și anume că nu trebuie să fii neapărat Moise ori Ilie sau vreun alt renumit serv al lui Dumnezeu, pentru a primi o răsplată măreață în cer. Dacă sîntem credincioși, El ne va răsplăti la fel de generos ca și pe aceștia.

Cred că cele de mai sus sînt încurajatoare mai ales pentru voi, copiii. Isus va veni alături de curînd, încît s-ar putea să nu mai aveți timp să lucrați prea mult pentru El pînă atunci. Pilda ne spune că Dumnezeu îi va răsplăti pe cei care au început să lucreze pentru El, aproape de sfîrșit, la fel ca pe aceia care au pornit să slujească mult mai înainte. În Împărăția cerului nu se pune problema cît de mult timp lucrezi pentru Dumnezeu sau cît de grea e treaba pe care o faci, ci, în primul rînd, dacă vrei să-l slujești. Asta consideră Isus ca fiind cel mai important.

„Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi... să fie slava!”

Spune-l lui Isus că vrei să lucrezi pentru El, apoi studiază și roagă-te în fiecare zi pentru ca să faci pentru El tot ce poți tu mai bine. Lasă răsplata

în seama Lui. El îți va plăti ce ți se cuvine. Oricum, răsplata va depăși tot ce ai visat vreodată. Biblia spune: „Dar după cum este scris: 'Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc'". Cerul va fi cea mai minunată surpriză!

Luni

BUCURIE FĂRĂ MARGINI Matei 25,14-30

La cîteva zile după ce a spus pilda cu oamenii care au muncit la culesul strugurilor, Isus a mai prezentat o pildă în legătură cu Împărăția cerului. În această pildă este vorba despre un om bogat care a plecat într-o călătorie lungă. Vedeți, Isus știa că urma să-i lase pe ucenici și să meargă la cer și dorea ca ei (dar El Se gîndea și la noi) să știe ce au de făcut pînă la revenirea Sa.

Acest om bogat, spunea Isus, și-a chemat slujitorii, cerîndu-le să aibă grijă de bunul mers al afacerilor pe timpul lipsei sale. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul, și le-a cerut să folosească acești bani astfel încît să-i înmulțească. Apoi, încurajîndu-i să facă tot ce le stătea în putință pentru aceasta, a plecat în lunga sa călătorie.

Mai departe, Isus a spus că cel care primise cinci talanți, a mers imediat, a schimbat banii și i-a investit, cîștigînd astfel încă cinci. Tot așa și cel care primise doi talanți a reușit să cîștige cu ajutorul lor alți doi talanți. Dar omul care primise un talant a mers, a săpat o groapă în pămînt și a ascuns acolo banii stăpînului, spunînd că nu vede pentru ce motiv el să lucreze în vreme ce stăpînul se distrează undeva, departe. După multă vreme, stăpînul acelor slujitori s-a întors, cerîndu-le să-i arate ce făcuseră cu banii pe care li-i dăduse. Cel care primise cinci talanți i-a adus și pe ceilalți cinci cîștigați. Stăpînul era mulțumit.

- Bine, slujitor bun și credincios! exclamă el. Ai fost credincios în puține lucruri, iar eu te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpînului tău!

Apoi, a ieșit în față slujitorul căruia îi dăduse doi talanți.

- Mi-ai încredințat doi talanți, stăpîne, a spus el, și uite, am cîștigat cu ei încă doi.

Stăpînul era la fel de mulțumit cum fusese și în cazul celui alt serv.

- Bine, serv bun și credincios! Ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe, a spus el. Intră în bucuria stăpînului tău!

După aceea, a apărut omul care primise un talant. Era nervos, plin de nemulțumire și explicații. El i-a spus stăpînului că lui nu îi place să se îmbogățească pe spinarea altuia și că i-a fost frică și, de aceea, a ascuns talantul în pămînt.

- Ia-ți ce este al tău, a mai spus el, dîndu-i stăpînului talantul înapoi.

După cum v-a dați seama, stăpînului nu i-a plăcut deloc ceea ce auzea:

- Rob viclean și leneș! a exclamat el, se cădea ca tu să-mi fi depus banii la bancă și mi-aș fi luat înapoi cu dobîndă ce este al meu!

Apoi s-a întors spre oamenii de lingă el, spunîndu-le:

- Luați-i talantul și dați-l celui ce are zece talanți... Iar pe robul acesta netrebnic, aruncați-l în întinericul de afară.

Frumoase învățături se află în această lecție a lui Isus. În Împărăția cerurilor nu este atât de important cît de mult facem pentru Dumnezeu, ci este important ca, ceea ce facem, să fie făcut cît putem noi de bine. Cînd cineva face din doi talanți patru, Dumnezeu este la fel de bucuros ca atunci cînd altcineva aduce zece talanți dacă a primit cinci.

Poate că spuneți: „Dar mie Domnul nu mi-a dat niciun talant!”

O, țî-a dat! Poate că nu ești în stare să cînti ca Simona sau să dezlegi cuvinte încrușișate tot așa de rapid ca Marius, ori să bați mingea de baschet în coș. Dar ai și tu talanți. A fi bun cu ceilalți este un talant. Și numai faptul că știi să ascuți pe cineva care e supărat sau în încurcătura, este un talant. A fi gata să o ajuți pe mama în bucătărie sau să smulgi buruienile din grădina bunicii, și acestea constituie niște talanți (poate, chiar talanți de cea mai mare valoare).

Și, auziți: „Locul din ceruri pregătit pentru noi nu este mai sigur decît acela special desemnat nouă aici pe pămînt pentru a lucra pentru Dumnezeu”. (Parabolele Domnului Hristos).

Folosiți-vă talanții în locul special unde vrea Dumnezeu să lucrați și ei se vor înmulți. Veți putea astfel să faceți mai mult și mai mult pentru El. Mai presus de toate, faceți totul cît se poate de bine. Atunci, cînd Isus va reveni, v-a spune cum le-a spus stăpînului celor doi robi credincioși:

- Bine... ai fost credincios în puține lucruri, Eu am să te pun peste multe. Intră în Împărăția cerului ca să fii părtaș la bucuria Mea”.

Cînd Isus vă vorbește așa, orice muncă vi se va părea importantă.

Marți

SCUZE NEÎNTEMEIATE

Luca 14, 15-24

Lui Isus îi plăcea să fie invitat la masă. Și asta, cred, pentru că îi plăcea să stea de vorbă cu oamenii din jurul Său și știa că acestora le era mai ușor să îi vorbească în timp ce stăteau la masă. De multe ori, pentru a ne ajuta să înțelegem mai mult despre Împărăția cerurilor, Isus a spus pilda despre o cină sau o masă mare.

Odată, pe cînd fusese invitat de cineva la masă, a auzit pe unul dintre cei prezenți exclamînd:

- Ferice de acela care va prîzni în Împărăția lui Dumnezeu!

Atunci, Isus a considerat că este timpul potrivit să le spună despre scuzele neîntemeiate pe care le invocă oamenii pentru a refuza cerul:

- Un om a dat o cină mare și a poftit pe mulți, a început El.

Omul voia ca această cină să fie un eveniment pe care prietenii să nu-l uite mulți ani de atunci încolo, așa că i-a invitat pe toți să vină și n-a precupețit nici un efort și nici o cheltuială, pentru ca să fie într-adevăr ceva deosebit. În cele din urmă, cînd totul a fost gata - mesele întinse, florile aranjate, mîncarea gătită și candelarele la locul lor, mai rămăsese doar să sosească invitații. Dar nu apărea nici unul. Uitaseră? Omul și-a trimis administratorul să meargă la ei acasă și să reînnoiască invitația.

- Spune-le că totul e gata!

Dar, unul după altul, au început să se scuze. Primul a spus:

- Tocmai mi-am cumpărat un teren și trebuie să merg să-l văd! Te rog, transmite-i stăpînului scuzele mele...

Altul a spus:

- De-abia mi-am cumpărat cinci perechi de boi și trebuie să-i încerc. Scuze!

Iar altul:

- M-am căsătorit de curînd, nu pot veni!

Ce scuze șubrede! Primul tocmai își cumpărase un teren. Era al lui. Ar fi putut deci să meargă a doua zi să-l vadă. La fel de valabil ca și-n cazul celui cu boii. Proaspătul proprietar nu

era obligat să-i încerce exact în acea zi - treaba putea fi la fel de bine făcută și-n altă zi. Cel care se căsătorise de curînd, avea cea mai slabă justificare dintre toți. Gazda ar fi găsit bucuroasă un loc în plus pentru tînăra soție. Adevărul este că nici unul dintre invitații NU VOIA să vină la ospăț. Nu le păsa că cineva cheltuisese mulți bani și energie pentru a le oferi o seară plăcută. Ei erau interesați doar de ale lor. Cînd slujitorul s-a întors și i-a spus stăpînului care era situația, aceasta s-a supărat.

- Dacă nu vor să vină, nu vor avea parte de nimic din această masă, spuse el.

Dar era hotărît ca cineva să se bucure de ceea ce pregătise el.

- Repede! I-a spus el slujitorului, du-te în piață și pe ulițe și adu-mi oameni necăjiți, handicapați, orbi, ologi și nenorociți.

Slujitorul a plecat și, îndată au apărut sute de oameni bucuroși de invitație, care aproape au umplut sala ospățului. Nici unul nu avea pe el haine scumpe sau podoabe. Unii șchiopătau, alții mergeau în cîrje, iar alții, nevăzători, erau conduși de rude sau prieteni. Dar fețele lor fericite și glasurile lor vesele dovedeau cît de mult apreciau ei generozitatea invitației gazdei.

- Am făcut așa cum ai spus, dar încă mai sînt locuri! a spus slujitorul.

- Atunci mai ieși odată, spuse stăpînul. Du-te mai departe, dacă e nevoie, mergi afară din cetate, la drumuri și la garduri și fă tot ce poți, ca să convingi pe oricine să vină. Vreau ca sala să fie plină! Și-ți mai spun că nici unul dintre cei invitați, care n-au răspuns, nu vor avea parte de nimic din acest ospăț.

Așa a fost. Ei s-au exclus singuri prin propria nechibzuință prin scuzele lor stupide. Dar, înainte de a-l judeca prea aspru, întrebați-vă singuri dacă nu cumva și voi căutați uneori scuze care v-ar putea ține în afara Împărăției cerurilor.

De exemplu, vi s-a întîmplat vreodată să spuneți în Sabat dimineața: „Azi nu pot să merg la adunare, pentru că i-am promis lui Adrian că facem o tură cu bicicleta!”? Sau, cînd a sosit ora de citit Biblia să spuneți cumva: „O, mai am puțin și trebuie să termin de citit povestea cu Pif și Hercule... În seara asta nu pot să studiez Biblia?”

Cînd pastorul vă întrebă de botez, spuneți: „O, nu acum. Părinții mei nu-mi dau voie?”

Poate că, acum, acestea vă par niște scuze întemeiate, dar nu sînt. Și, pe viitor, ele pot duce la alte scuze. Scuze neîntemeiate care v-ar putea ține în afara Împărăției cerurilor. Atunci, altcineva va sta în locul vostru la ospățul din cer. Nu îngăduiți nici o scuză, absolut nici una, care ar putea să vă împiedice într-un fel să fiți printre invitații din cer.

Miercuri

PÎINE FĂRĂ COCOLOAȘE

Matei 13,33

Într-o altă zi, Isus a spus: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină de grâu, pînă s-a dospit toată plămădeala”. Nu este interesant? Cum poate să fie o împărăție ca un aluat? Aluatul este materialul care face ca pîinea să fie moale și ușor de mestecat. Împărățiile înseamnă clădiri și străzi, poduri, fabrici, ferme, palate și oameni. Cum poate o împărăție să fie ca aluatul?

Este o întrebare bună și, pentru a-i afla răspunsul, cel mai bine este să facem puțină pîine. Nu știu dacă ați mai făcut vreodată pîine. Dacă da, înseamnă că știți că pîinea se face din făină, apă, sare, ulei și, bineînțeles, drojdie.

Mai întii, gospodina măsoară apa într-un vas mare de frămîntat, apoi adaugă drojdia, uleiul și făina. Această e partea ușoară a operației. Urmează acum munca. Gospodina frămîntă compoziția - numită aluat - cu pumnii și o lovește cu palmele, dîndu-i forme ciudate, o trage, o ridică și apoi o presează pînă ia forma unei mingi. După aceea, se ia totul încă o dată. Și încă o dată. Apoi acoperă vasul cu un servet gros îl așează într-un loc călduros și își vede de alte treburi. Dar e cu ochii pe ceas și, după un timp anume, se întoarce la aluat. Lucruri ciudate s-au petrecut între timp în vasul cu aluat. Compoziția a crescut. A crescut dublu. Gospodina o lovește din nou cu pumnii și o remodelează cu palmele și reia procesul de mai înainte, de la capăt. Apoi, împarte aluatul și-l pune în forme de pîine, îl lasă din nou să stea un timp și să crească, apoi bagă tăvile în cuptor. Și cînd le va scoate, ce minune! Ce bunătate pufoasă! Tăiați o felie și uitați-vă la ea. Observați că are o mulțime de găurele mici, ca un burete. Acestea sînt „opera

drojdiei”. Mai tăiați o felie. Și ea are multe găuri mici. Sînt în toată pîinea. Asta înseamnă că drojdia a fost bine amestecată în compoziție.

Dar ce se întîmplă dacă gospodina nu pune drojdia în aluat? Faceți și voi această experiență, dar să nu vă așteptați la o franzelă reușită. Va rezulta un produs greu și țeapăn. S-ar putea să nu fie prea rău la gust, dar, cu siguranță, nu poate fi o pîine bună.

Și ce se întîmplă dacă gospodina pune drojdia dar nu o amestecă atent? Eu am avut ocazia să aflui, din nefericire! Cînd eram mai tînăr, înainte de a mă căsători, păstoream două comunități. Mai multe surori din aceste comunități se gîndiseră să aibă grijă de tînărul necăsătorit, adică de mine, și-mi dăduseră cîteva pîni de casă. Erau foarte bune și le-am mulțumit. Dar, într-o zi, am dat de o problemă. În pîine erau cocoloașe. Asta însemna că drojdia nu fusese bine amestecată. Am mîncat partea fără cocoloașe, aruncînd restul. Dar dacă un brutar ar încerca să vîndă pîine cu cocoloașe, în scurtă vreme va trebui să închidă brutăria. Nimeni nu vrea să cumpere pîine cu cocoloașe. Și nimeni nu vrea pîine făcută fără drojdie.

Acum, cînd vă dați seama că spunînd „aluat” Isus se referea la drojdia iubirii lui Dumnezeu. E mai ușor să înțelegeți ce a vrut El să spună. Oamenii din Împărăția lui Dumnezeu vor avea în și printre ei, iubirea Sa. Ei vor gîndi cu iubire, vor vorbi cu iubire, vor face fapte din iubire. În ei nu vor exista ghemotoace sau cocoloașe. Ei nu vor spune lucruri urîte despre voi în spatele vostru. Ei nu vor spune că vă sînt prieteni pentru ca, în realitate, să vă tragă pe sfoară.

Să mai încercăm ceva! Luați o bucată de pîine pietroasă, în care nu s-a pus drojdie și încercați să-i puneți acum drojdia, după ce a fost coaptă. Ungeți-o cu drojdie. Împănăți-o cu drojdie. Îmbibați-o cu drojdie, dacă vreți. Se va transforma această deloc îmbietoare bucată de pîine, într-o franzelă pufoasă? Niciodată! Vedeți, drojdia trebuie pusă la început, cînd se plămădește pîinea.

Așa este și cu iubirea lui Dumnezeu care trebuie să fie în și între oameni. Cînd copiii îi cer lui Isus să vină în inima lor și să-i umple cu iubirea Sa, întreaga lor viață este mai bună din această cauză. Oamenii care așteaptă pînă mai tîrziu, vor descoperi că le e foarte greu să devină buni și iubitori. E nevoie de un

adevărat miracol, care, adesea, nu are loc. Din nefericire, mulți oameni care așteaptă pînă tîrziu, vor sfîrși prin a fi aruncați la fel ca pîinea cea rea. Pîinea din cer nu poate avea cocoloașe! De aceea, cereți-l lui Isus să vă umple inima cu iubirea Lui de acum, cînd încă sînteți la începutul formării voastre și, cînd El va veni pe norii cerului, vă va putea lua să fiți cu El în Împărăția Sa, pentru veșnicie.

Joi

GRÎUL ȘI NEGHINA

Matei 13,24-30

Cunoașteți pe cineva care își spune creștin, dar faptele sale nu sînt ale unui creștin? Poate fi un băiat prefăcut sau, poate, o fată care totdeauna se comportă frumos cînd vede că este urmărită, dar voi știți că, în umbră, ea face lucruri care n-ar trebui să le facă, sperînd că nu va fi niciodată descoperită. Vă întrebați, poate, dacă va intra o astfel de persoană în Împărăția cerului.

Într-o zi, Isus a istorisit o pildă care răspunde la această întrebare. O pildă despre neghină și grâu. El a spus că Împărăția lui Dumnezeu se aseamănă cu un om care a semănat în ogrorul lui grâu bun, dar, peste noapte, pe cînd el dormea, a venit un dușman și a împărășit pe tot terenul semințe de neghină, fără ca cineva să-l observe. Vreme de cîteva săptămîni, nimeni n-a observat nimic suspect. Semințele au încolțit și, aparent, micile plante erau toate la fel. Cu trecerea timpului, firele de grâu au început să facă spic, în vreme ce firele de neghină, nu. Semănau cu ceea ce, de fapt, erau. Era acum clar pentru toată lumea că printre grâu se afla și neghină.

Slujitorii au mers la stăpîn și i-au spus:

- N-ai semănat tu numai grâu bun în ogor? De unde a apărut atunci neghina?

- A pus-o un vrăjmaș, a răspuns el.

- N-ar fi cazul să mergem și să smulgem neghina din rădăcini?

- Nu, a spus fermierul. Dacă veți face asta, o să smulgeți și o mulțime de grâu împreună cu neghina. Lăsați neghina pînă ce grâu va fi tocmai bun de secerat. Și, cînd am să trimit secerătorii, am să le spun să adune mai întii neghina în snopi, pentru a fi arsă și apoi să adune grâu și să-l pună în hambar.

Fermierul din pildă este, bineînțeles, Dumnezeu. Grâul îi reprezintă pe toți oamenii buni. Iar neghina pe oamenii răi, care, o vreme, par a fi buni. Dar nu o veșnicie. După un timp, răutatea lor va fi vizibilă pentru oricine și, la seceriș - care este sfârșitul lumii - îngerii îi vor aduna și-i vor arde.

Așadar, azi pot exista oameni răi în biserică, dar nu și mâine, în cer. Dacă ești un copil bun, cele spuse pînă acum sînt foarte încurajatoare. Dar ce e de făcut dacă, uitîndu-te la Isus și meditănd cît de bun, atent și iubitor este El, îți dai seama că tu nu îi semeni? Ai vrea să fii ca El, dar nu ești. Înseamnă că urmează să fii pus pe foc laolaltă cu neghina?

În această pildă, Isus n-a vorbit despre neghina care dorește să fie grâu, dar a făcut-o altădată. Sînt atît de fericit că a făcut-o, pentru că, și eu, ca și voi, știu că este imposibil ca neghina să se transforme în grâu, oricît de mult ar dori ea.

Ați auzit vreodată de o păpădie care s-a prefăcut în narcisă? Sau de vreo tufănică devenită trandafir? Ori de vreo gulle care s-a făcut morcov? Nu, niciodată! Pentru aceasta ar fi nevoie de o minune, și Isus nu face asemenea gen de minuni cu plantele.

Dar face asemenea minuni cu fetele și băieții care sînt conștienți că sînt neghină, însă doresc să fie asemeni lui Isus. Minunea aceasta e numită naștere din nou. Nu știu cum are ea loc. Isus n-a explicat niciodată acest proces. Odată, un om numit Nicodim, L-a întrebă: "Cum e posibil așa ceva?" Isus nu i-a dat răspunsul, deși omul era un învățător de vază în Israel. Ceea ce i-a spus Domnul a fost: "Vîntul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul" (Ioan 3,8)

Corect, nu-i așa? Cînd bate vîntul, nu-l poți vedea. Dar, dacă este o adiere blîndă într-o zi fierbinte, simți răcoarea brizei pe față și ești, împreună cu toată lumea, mai fericit. Dacă este un vînt foarte puternic, un uragan, el va rupe crengi din copaci, va smulge acoperișuri și va împrăști tot felul de lucruri prin curte. Cam așa este cînd Duhul Sfînt pătrunde în viața cuiva. Nu-L puteți vedea acolo, dar știți că este. Bețivi pe care îi știe toată lumea și care, de multă vreme nu reușeau să renunțe la sticla lor dragă, o părăsesc dintr-o dată. Fumătorii renunță la iubitele lor țigări, în același fel. Țații aspri devin buni și iubitori. E nevoie de un vînt puternic pentru a "mătura" aceste rele, și Duhul Sfînt este destul de puternic pentru așa ceva.

În ceea ce privește copiii, totuși, El poate "sufla" mai blînd. La început, nimeni nu observă schimbarea. Dar într-o zi, surpriză pentru toată lumea: Bogdan nu mai dezlănțuie potopul de cuvinte urtite, cu care cei din jur s-au obișnuit de mult, ci zîmbește, spunînd:

- Știu că n-ai vrut, nu-ți face probleme...

Mama vine acasă și se așteaptă să audă un nou argument foarte serios pentru care Nelî și Ani n-au spălat vasele, dar le găsește pe fete cu toată bucătăria strălucind de curățenie. Ce schimbări minunate! Căminul este mai fericit. Iar școala mult mai plăcută.

Ce s-a întîmplat? S-a întîmplat exact ceea ce a promis Isus. Copiii au fost născuți din nou. Neghina s-a făcut grâu.

Asta se poate întîmpla și cu tine. Este cea mai mare minune posibilă, pe care numai Isus o reușește. El vrea să facă această minune cu tine și, de aceea, așteaptă să-l ceri s-o facă. N-ai vrea să-ți pleci chiar acum capul și să te rogi: "Isuse, eu nu mai vreau să fiu neghină, ci vreau să fiu ca Tine. Te rog să mă schimbi Tu!" Este o rugăciune la care Isus răspunde cu drag.

Vineri

FETELE DEZAMĂGITE

Matei 25,1-13

Cu nunțile e ceva interesant. Poate de aceea, a spus Isus atît de multe istorisiri cu nunți atunci cînd voia să explice despre Împărăția cerului. Cea mai cunoscută pildă în acest sens este, desigur, aceea cu zece fecioare care au adormit în timp ce așteptau mirele. Sînt convinși că o știți și voi.

Aceste zece fete au fost invitate la o nuntă. Ele s-au îmbrăcat cu cele mai frumoase rochii ale lor, și-au aranjat părul și apoi, pentru că așa era obiceiul prin partea locului, s-au întîlnit lîngă casa miresei pentru a aștepta venirea mirelui. După aceea, el urma să își ducă mireasa la el acasă. Era însoțit de toți prietenii săi. Iar cele zece fete discutînd între ele și distrîndu-se trebuiau să lumineze drumul cu candelile din mîna lor. Toate au avut grijă să-și ia candelile dar, după cum s-a văzut mai tîrziu, cinci dintre ele au fost destul de înțelepte pentru a-și lua și niște vase pline cu ulei de rezervă, pe cînd celelalte, nu.

Toată lumea îl aștepta pe mire, dar mirele nu mai venea. Treptat, fetele

cele zglobii au simțit că li se îngreuiază pleoapele și, una cîte una, au ațipit. În acest timp, candelile au continuat să ardă, consumînd uleiul. Au trecut astfel cîteva ore. Era puțin înainte de miezul nopții, cînd cineva a strigat:

- Vine mirele! Ieșiți-i în întîmpinare!

Fetele s-au trezit, s-au întins nițel, și-au aranjat părul, și-au netezit rochiile și apoi și-au luat candelile. Flacăra pîlpîia, aproape să se stingă. Cele cinci fete, care fuseseră destul de înțelepte pentru a-și lua ulei de rezervă, n-au avut probleme. Pe cînd celelalte, îmi pare rău că trebuie s-o spun, au intrat în încurcătură. E neplăcut să fii în alaiul de nuntă cu candela stinsă.

- Dați-ne și nouă din uleiul vostru, s-au rugat ele de cele înțelepte.

Dar acestora le trebuia tot uleiul pe care-l aveau.

- Ne pare foarte rău, au spus ele. Încercați să cumpărați.

Crezi că la acea oră din noapte, era vreo prăvălie deschisă? Poate, doar dacă reușeau să trezească din somn vreun negustor. Au ieșit în goană.

Vai! Chiar cînd erau ele plecate, a venit mirele și fetele înțelepte l-au urmat pentru festivitățile de nuntă. La ora cînd cele neînțelepte s-au întors, ușa era închisă. Au bătut, s-au rugat:

- Dați-ne drumul, vă rugăm, lăsați-ne să intrăm!

Dar mirele le-a răspuns:

- Nu vă cunosc!

Cît de nefericite erau aceste cinci fete! Unele voiau să ia parte la nuntă. Își făcuseră planuri. S-au pregătit, chiar, în acest sens. Dar au fost lăsate afară.

Ele erau ca mulți creștini de azi, chiar Adventiști de Ziua a Șaptea, care știu că Isus urmează să vină. Ei știu că au fost invitați în Împărăția cerului, dar nu sînt destul de serioși în pregătire. Sînt atît de multe alte lucruri pe care vor să le facă! De aceea nu-și iau zilnic destul timp pentru a studia Cuvîntul lui Dumnezeu și a se ruga, astfel încît candelile lor să rămîină aprinse.

Știu, a trecut mult timp de cînd au crezut adventiștii înțlia oară că Isus vine în curînd. Mare a fost entuziasmul prin 1844 cînd primii adventiști credeau că Isus va veni chiar atunci. Poate că mama și tata sau bunicii v-au povestit cît de entuziasmați au fost cînd au auzit solia revenirii lui Isus. Poate vi se pare că, totuși, a trecut cam mult timp de la 1844 încoace. Și că nu este chiar atît de important să-ți întreții candela permanent aprinsă. Dacă este așa, citiți

fără ezitare cele spuse de Isus la sfârșitul pildelor: „Vegheați, dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului”. Altă dată El a spus: „ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind”.

Rugați-vă ca să nu se întâmple așa ceva cu voi. Ce nefericire să sperî că vei fi în cer, să-ți faci planuri pentru asta, și, în final, să nu ai parte. Așa ceva nu trebuie să se întâmple cu nici unul dintre voi!

Sabăt

HAINA PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

Matei 22,2-14

Se pregătea o nuntă împărătească. Moștenitorul tronului urma să se însoare și împăratul plănuse un ospăț în cinstea evenimentului. El și-a trimis slujitorii pe la toți mai marii cetății să se pregătească de nuntă. Nu, nu este aceeași pildă pe care a spus-o Isus despre omul care și-a invitat prietenii la un ospăț. În acea pildă, El a vrut să scoată în relief scuzele neîntemeiate pe care le-au prezentat invitații. În pilda de față, El pune accent pe haina specială pe care trebuie să o poarte invitații.

În apropierea datei nunții, suveranul și-a trimis din nou slujitorii să-i amintească fiecăruia dintre invitați. Voia să fie sigur că vor veni. Dar, unul cite unul, toți au spus că nu vor veni. Urît din partea lor, dar împăratul era un om blînd și răbdător. El dorea cu adevărat ca toți acești oameni să vină la ospăț. De aceea i-a mai trimis o dată pe slujitorii cu încă o șansă pentru invitați:

- Spuneți-le că totul e gata și îi aștept. Spuneți-le că îi rog să vină.

Dar, de data asta, oamenii aceia importanți nici nu i-au mai băgat în seamă pe slujitori. Unii și-au văzut de fermele lor, alții de afaceri, iar alții au devenit chiar violenți. I-au prins pe slujitorii împăratului, i-au bătut și i-au omorât.

Cînd a auzit împăratul cele întîmplate, s-a supărat la culme. Asta însemna rebeliune și trebuia curmată, altfel întreaga cetate ar fi intrat în agitație. Așa că, a ordonat armatei să intre în acțiune și soldații i-au omorât pe ucigași, arzîndu-le și cetatea.

Dar pregătirile fuseseră făcute. Era mîncare multă, mesele erau atît de frumoase aranjate, muzicanții „pe poziție”... Atîtea planuri frumoase nu puteau fi zadarnice. Așa că, împăratul le-a spus slujitorilor:

- Cel poftiți nu s-au învrednicit să vină. Vreau acum să mergeți pe la răspîntiile drumurilor și să invitați pe oricine întîlniți.

Slujitorii s-au dus și i-au invitat pe toți cei pe care i-au găsit. Vi-i puteți imagina într-o prăvălie și adresîndu-se negustorului:

- Sînteți invitat la ospățul împăratului!

- Cine, eu?

- Da. Împăratul primește pe toată lumea. Numai cu condiția ca fiecare să poarte o haină specială, de nuntă. Nu-ți fă griji, a pregătit-o el.

Apoi, aleargă în altă parte, căuînd alți oameni, în vreme ce negustorul trage grăbit obloanele. Și găsesc niște copii, jucîndu-se pe un maidan:

- Hei, copiii! strigă slujitorii. Sînteți invitați la ospățul împăratului.

- Noi? se miră copiii. Noi credeam că doar oamenii mari, cu vază, pot veni la ospățul împăratului.

- Chiar voi, da, spun slujitorii. Împăratul iubește copiii. El a spus „Lăsați copilașii să vină la Mine!” (Marcu 10,14). Așa că, grăbiți-vă. Grăbiți-vă să vă luați haina de nuntă!

În scurtă vreme, străzile s-au umplut de oameni care mergeau la nuntă. Uriașa sală de ospăț era plină cu sute de oameni entuziasmați și plini de recunoștință. Iar cînd a venit împăratul, ca să-i salute, puteți fi siguri că au izbucnit aplauze.

Deodată, însă, s-a lăsat o liniște înspăimîntătoare, ca atunci cînd profesorul a văzut pe cineva copiind la teză și se îndreaptă spre el, înghețîndu-l cu privirea. Împăratul s-a oprit lîngă un om care nu avea pe el haina specială de nuntă. Poate era doar o greșeală. Împăratul i-a vorbit blînd:

- Prietene, i-a spus el, cum ai intrat aici fără să ai o haină de nuntă?

Omul a rămas mut. N-a avut ce să spună. Nimeni altul nu era vinovat și el știa asta. Își închipuise că haina sa de acasă era destul de bună și refuzase cu bunăștiință haina pe care i-o pregătise împăratul.

- Luați-l pe omul acesta și dați-l afară! le-a spus împăratul celor prezenți. Nu poate să rămînă la ospăț!

Aceasta a fost pilda pe care a prezentat-o Isus, dar ce vrea să ne spună? Mai întîi, că Dumnezeu îi dorește pe toți oamenii în cer, fie că sînt bogați, săraci, tineri, bătrîni, învățați, neînvățați, sănătoși sau bolnavi. El ne vrea în cer pe toți, dar nu ne obligă. Dacă nu vrem să luăm parte la ospățul din cer, nu vom fi acolo.

Și ce este cu haina de nuntă pe care trebuie să o aibă fiecare? Această haină curată și albă trebuie să fie ceva foarte frumos. Dar ce? Numai un singur lucru ar putea ea să reprezinte, și anume, caracterul nepătat al bunului și iubitorului nostru Isus. În ea trebuie să fie îmbrăcat oricine vrea să ia parte la marea sărbătoare din cer. Isus oferă această haină gratis pentru tine și pentru mine. Să-l mulțumim și, cu ajutorul Său, să o purtăm în orice vreme, pentru a fi siguri că nu o să ne lipsească în ziua ospățului.

Concluzie

VINE ZIUA CEA MARE

După ce au ascultat toate pildelor prezentate de Isus în legătură cu Împărăția Sa, oamenii au observat că încă nu le-a spus nimic despre lupta împotriva romanilor. Niciun cuvînt despre arme, sau despre cum să-și organizeze armata. În schimb, multe despre iertare, despre grija de a păstra candela aprinsă pentru Isus și despre dragoste. Cei mai mulți dintre ei au spus:

- Nu vrem ca acest om să ne fie împărat!

Și n-au mai mers după El. Dar citiva au rămas. Ei au văzut ce bun era Isus, cît de înțeleghător și plin de iubire. Doreau să fie ca El. Nu erau prea mulți, dar Isus i-a primit bucuros și cu ei și-a format biserica de început. Datorită lor, acestor „cîțiva”, există azi creștinii pe toată suprafața pămîntului. Datorită lor, aceluia care s-au alipit atunci Împărăției lui Dumnezeu, acum avem și noi posibilitatea de a-L urma pe Isus.

Dacă vrei să fiți și voi în Împărăția lui Dumnezeu, Isus vă ajută. El vă va transforma din neghină în grîu adevărat. El vă va îmbrăca în haina de nuntă - caracterul Său bun și nepătat. Nu căutați scuze ca cei ce au lipsit de la ospăț. Fiți plini de dragostea lui Isus, așa cum aluatul cel bun este plin de drojdie. Cu ajutorul Lui, faceți tot ce puteți mai bine. El nu vă cere mai mult și nici nu acceptă mai puțin. Plecați-vă capul și spuneți: „Isuse, vreau ca Tu să-mi fii împărat!” și, cînd El va veni pe nori, vă va putea spune: „Bine dragă copile. Intră în Împărăția Mea și bucură-te veșnic cu Mine”. Ce zi fericită așteptăm!